

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Lounech rozhodl samosoudkyně Mgr. Hanou Bachovou v hlavním líčení konaném dne 27. července 2020,

takto:

Obžalovaný A. P. narozený trvale bytem , okres podnikatel,

je vinen, že

poté, co dne 26.4.2016 v Nemocnici v Mostě na adrese Most, J. E. Purkyně čp. 270/5, zemřel jeho přítel V. M. nar. , téhož dne po předložení občanského průkazu č. v nemocnici převzal věci zesnulého, mezi kterými se nacházela i platební karta zn. VISA č. vedená k účtu České spořitelny a.s., č. patřícího zesnulému a za pomoci této karty pak dne 26.4.2016 převedl z účtu zesnulého na svůj účet č. finanční prostředky ve výši 110.000,- Kč, dne 27.4.2016 vybral z účtu zesnulého finanční hotovost ve výši 15.000,- Kč u bankomatu České spořitelny a.s. umístěného v prodejně Tesco Žatec, dne 28.4.2016 vybral z účtu zesnulého finanční hotovost ve výši 15.000,- Kč u bankomatu GE Money Bank a.s. v obchodní zóně Chomutov a dne 29.4.2016 zaplatil nákup v prodejně Tesco Žatec ve výši 256,- Kč přesto, že k účtu ani platební kartě zesnulého neměl dispoziční právo a odcizil tak celkově finanční částku ve výši 140.256,- Kč ke škodě dosud přesně neustanovených dědiců zesnulého V. M.

tedy

přisvojil si cizí věc tím, že se jí zmocnil a způsobil tak na cizím majetku větší škodu,

čímž spáchal

přechin krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku

a za to se odsuzuje

podle § 205 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 18 (osmnácti) měsíců.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá a stanoví se zkušební doba na 2 (dva) roky.

Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá, aby ve zkušební době podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškození J. T. M. a JUDr. L. P. odkazují s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Ve věci byla obžaloba soudu podána dne 20.9.2017, přičemž následně usnesením z 24.1.2019 č.j. 4 T 7/2017-463 bylo rozhodnuto o jejím vrácení státnímu zástupci k došetření. Soud tento svůj postup odůvodnil zejména poukazem na občanskoprávní spory probíhající v souvislosti se závětí, kdy zejména nebylo vyloučeno, že obžalovaný je dědicem ze závěti, kdy nepovažoval za správný názor státního zástupce prezentovaný v odůvodnění obžaloby tak, že na trestní odpovědnost obžalovaného případný kladný závěr nemá vliv, neboť samotné užití finančních prostředků dědicem před ukončením pozůstalostního řízení nemůže naplnit skutkovou podstatu trestného činu krádeže. Na základě stížnosti státního zástupce Krajský soud v Ústí nad Labem uvedené usnesení dne 2.12.2019 zrušil a zdejšímu soudu uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl, a to po dokazování provedeném řádně v hlavním líčení. V tomto byl zjištěn skutkový stav, který je shora popsán, a to na základě níže uvedených důkazů.
2. Obžalovaný v přípravném řízení nevypovídal. V hlavním líčení vypovídal velmi obšírně, kdy lze shrnout, s V. M. (dále jen zemřelý) se znali léta, vídali se denně. Asi 2-3 roky před smrtí jej všude vozil, nakupoval mu. Věděl i o soukromí zemřelého, znal jeho matku, ostatní členy rodiny poznal až po smrti, byli víc než přátelé. O dětech zemřelý nemluvil dobře, říkal, že po jeho smrti nic nedostanou. O majetkových poměrech zemřelého věděl tolik, že mu matka odkázala bytový dům v Praze Na Pankráci, žil z úspor, které měl z prodeje bytů v Praze a z nájmu. Bydlel v rodinném domku v Dobříčanech, původně tam v přízemí bydlela matka a v patře zemřelý. Tento obvykle věci příliš neřešil, byl zvyklý, že jej lidé poslouchají, nebavili se nikdy o závěti. Pouze říkal, že dům v Dobříčanech dostane ten, kdo se o něj postará. Zdravotní problémy u něj nastaly náhle, měl obtíže s dýcháním, až asi jeden den před smrtí se zjistilo, že má rakovinu, to už byl v umělém spánku. Obžalovaný popsal okolnosti převozu zemřelého do Mostecké nemocnice s tím, že naposledy spolu komunikovali při odvozu z domu v Dobříčanech záchrannou službou. K závěti uvedl, že ji sepisoval přímo on na žádost zemřelého, který mu nadiktoval text, a to krátce před tím, než zemřel. Závět' obžalovaný psal u sebe doma na PC. Na žádost zemřelého také zajistil svědky, jednalo se o M. K. a A. H. kdy oba obžalovaný znal, přičemž zemřelý konkrétní osoby neurčil a s těmito souhlasil. Neví, kolik času uplynulo mezi žádostí zemřelého o soupis závěti a samotným vyhotovením. Návrh závěti formuloval sám, našel vzor na internetu a zemřelý mu řekl, co si přesně představuje. Neví, zda údaje o dětech mu nadiktoval zemřelý a on je pak vepsal, v okamžiku sepsání závěti již měl domluveny svědky. Zemřelý mu přesně neříkal, co tvoří podstatu dědictví. Zemřelý určil, že se sejdou na benzínce v Bezděkově, protože tam trávil spoustu času. Na tuto schůzku zemřelého vezl obžalovaný, věděl co se děje, neměl žádné problémy s dýcháním atd. Tato proběhla kolem oběda, měli se sejít kolem 13. hodiny.

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Axmannová.

Každý ze svědků přijel svým vozem. Posadili se, obžalovaný do závěti dopsal nějaké informace o panu H. [REDAKCE], které předem neměl a závět' přečetli a podepsali. Svědci poté odešli, obžalovaný tam se zemřelým ještě chvíli zůstal a poté ho odvezl domů. Závět' už měl u sebe zemřelý a obžalovanému neřekl, kde bude uložena, ale viděl, že ji dává do stolu. Obžalovaný pak nepřemýšlel o tom, jak to v případě smrti bude probíhat. Obsahem závěti je to, že vše co měl zemřelý, odkazuje obžalovanému a dětem odkazuje každému po 10 000 Kč. Nepřemýšlel o tom, proč nejsou specifikovány nemovitosti, jak mu to zemřelý nadiktoval, tak to napsal, byl v jeho područí. Zemřelý byl dominantní, musel ho poslouchat i chtěl, měl ho skoro jako otce.

Když došlo k úmrtí, tak šel závět' hledat, protože si chtěl udělat důkaz, že závět' existuje. Měl za to, že ji má najít notář. Udělal si ověřenou kopii. Neví přesně den, kdy takto v domě byl, chodil tam skoro denně, za psem, muselo se tam také uklízet, postarat se o potraviny, k čemuž si přivolal kamarádka. Domnívá se ale, že za účelem ofocení závěti tam šel hned v den smrti.

Se závětí jel k notářce D. [REDAKCE], ale byla tam pouze její asistentka, která mu sjednala schůzku. Při té příležitosti si originál závěti ofotila. Následně mu notářka řekla, že závět' je platná, kdy měla už od asistentky kopii závěti. Upozornila ho také, že pokud existují dědici ze zákona, má počítat s jejím napadením. Neví, proč nepočkal s výběry do doby, než bude mluvit s notářkou. Neřekl jí, že peníze vybral, nenapadlo ho to. Úředně ověřenou kopii si v této kanceláři při první návštěvě pořídit nenechal, pamatuje si přesně, že z notářské kanceláře jel rovnou na obecní úřad do Holedeče k paní K. [REDAKCE], kde si kopii nechal ověřit. Tato viděla originál závěti. Z originálu závěti si nechal vyhotovit úředně ověřenou kopii na úřadě v Holedeči. Listinu před ověřením ofotil úřad, pořídili asi černobílou kopii. Neví, jak přišel ke kopii s barevnými podpisy, protože originál závěti po pořízení ověřené kopie vrátil do zásuvky. Neví, zda skenoval originál závěti. Závět' hned poté, co získal kopii, vrátil zpátky. V době, kdy jednal s notářkou už originál neměl. Do domu dále nedocházel, pouze chodil za psem a uklidili tam to nejnnutnější.

Děti zemřelého se ozvaly až 10-14 dní po jeho smrti. Hovořil s J. [REDAKCE] a M. [REDAKCE] a jejich partnery, o závěti jim neřekl, neví proč. Setkali se v Dobříčanech. O této jim řekl až po telefonu, když přišel od notáře dopis.

Finanční prostředky, které vybral, použil až po smrti. V nemocnici mu vydali platební kartu, protože jej zemřelý ustanovil svým opatrovníkem, což mu přišlo i od soudu. Po smrti se jej v nemocnici zeptali, zda bude ochoten vyzvednout jeho věci, tak vše zařídil. Ohledně vybraných finančních prostředků předpokládal, že po smrti bude finančně náročné zařizování a také slíbil, že se postará o dům a psa. Vzhledem k závěti předpokládal, že ve prospěch zemřelého dál použije jeho peníze. Předpokládal s ohledem na závět', že to jsou jeho peníze. V nemocnici věděli, že má zemřelý děti, neví jak, jen se jej ptali, zda zná jejich adresy, ale ty neměl. Pokud jde o pohřeb, tak zemřelý si ho nepřál, chtěl jen zpopelnit a rozprášit, ale to děti znemožnily. Peníze na pohřeb ve výši 10 000 Kč mu poslal pan K. [REDAKCE], což byl jeden z nájemníků v pražských bytech zemřelého. Nešlo to tedy z peněz, které převedl. Neví, proč vybíral celkem 140 000 Kč, ale 2 x 15 000 chtěl použít na vyplacení dětí zemřelého, k čemuž nedošlo, 110 000 Kč byla na veškeré vypořádání. V průběhu úmrtí zemřelého znal zůstatek na jeho účtu, po jeho výběrech tam bylo asi 10 000 Kč. Obžalovaný dále popisoval, že ohledně psa měl velké náklady, po smrti zemřelého prodělal operaci. Dále hradil např. elektřinu, vodu, odhlášení televize atd., existuje spousta účtenek. Toto správkyni dědictví nepředkládal, nejednal s ní, předání psa s ní řešil, ale chtěla ho umístit do útulku, což rezolutně zamítl s ohledem na přání zemřelého. O dům se do dnešního dne stará tak, že seká trávu. Všechny účtenky za to, co hradil po smrti zemřelého má k dispozici a tyto také soudu následně předložil. Nákupy zajišťoval zemřelému tak, že tento mu buď dal kartu, popř. peníze, popř. zaplatil ze svého a zemřelý se s ním poté vyrovnal. PIN od karty obžalovaný znal.

S dětmi zemřelého se hlavně nechtěl soudit. Po informacích od notářky a po telefonátu s dcerou zemřelého krátce před prvním setkáním u notáře, věděl, že vznikl problém. Snažil se s nimi domluvit, aby to nešlo před soud, ale to se otočilo proti němu. Nabízel jim nemovitost v Praze s tím, že si nechá dům v Dobřichovicích, výsledek bylo trestní oznámení, protože se zjistilo, že vybral 140 000 Kč a „udělala se“ kauza. První krok učinil sám po prvním sezení s notářem.

Čestnými prohlášeními, založenými ve spise je potvrzováno, že zemřelý morálně vydělal své děti. Nechal si je podepisovat proto, že věděl, že půjde k soudu a chtěl mít hodně důkazů.

Pokud byl obžalovaný v průběhu výslechu svědkyně JUDr. Denutové znovu poučen a vyzván k vyjádření, kde se nachází první kopie ověřená na Městském úřadě v Holedeči, předložil listinu, o níž prohlásil, že je to originál ověřený závěti, provedený na uvedeném úřadě, tato byla založena na čl. 622 a nyní je vedena odděleně od spisu s tím, že je to jeho jediný dokument. K dotazu, jak je možné, že na této listině je ověřovací doložka vyplněná ručně modrým perem a je připojen i modře psaný podpis svědkyně Kopřivové a podpisy zůstavitele a svědků té závěti jsou černé barvy, tzn. že zjevně došlo k okopírování na černobílé tiskárně a podpisy zůstavitele a svědků na závěti, kterou předložil v mezidobí zmocněnec poškozených a která je založena na čl. 573 jsou modré, obžalovaný uvedl, že čl. 573-4 musí být kopie originálu závěti.

K výpovědi svědka K. obžalovaný uvedl, že jeho rodné číslo čerpal z dříve uzavřené smlouvy o prodeji motorky.

3. Svědkyně J. T. je dcerou zemřelého, s tímto se před jeho smrtí nestýkala od roku 1996, v Dobříčanech ho nikdy nenavštívila, byla tam až po jeho smrti. O té se dozvěděla z telefonátu od nejlepšího kamaráda otce z mládí M. Ten se o smrti dozvěděl asi od pana V. což byl hodně dobrý kamarád otce. O úmrtí informovala bratra M. Pokud se jedná o druhého bratra Mgr. J. M. ten je nevlastní, neměla na něj kontakt, poprvé se setkali až u notáře.

V krátké době po smrti otce s bratrem a partnery byli v Dobříčanech, a to asi do 14 dnů od předání informace panem M. Dům byl zavřený, ale sousedé jim mj. dali kontakt na obžalovaného, který měl po smrti babičky za otcem chodit. Sešli se a řekl jim, jak otec žil a že byli kamarádi a on mu pomáhal atd. U domu byl pes. Ptali se jej, zda neví, zda otec sepsal závěť, na což odpověděl, že o ničem neví a začal mluvit o bytech v Praze. Ukázal jim vnitřek domu v Dobříčanech, kde už skoro nic nebylo, protože jej prý vyklidil. Žádný stůl neviděla. Asi 14 dní si volali a bavili se o urně s pozůstatky babičky a otce a obžalovaný říkal, že je má u sebe. Domluvili se, že si je vezmou a o rozlučce mu dají vědět. Tehdy jim obžalovaný do telefonu sdělil, že existuje závěť a jestli si myslí, že budou dědit, tak se pletou, protože otec vše odkázal jemu. S tím, že otec odkazuje každému dítěti jen po 10 000 Kč, neřekl, kde má být závěť uložena. Těch 10 000 Kč jim obžalovaný nikdy nechtěl vyplatit. Odpověděla, že mu nevěří, od pana M. totiž věděla, že otec nepředpokládal, že zemře, měl chuť žít, bavili se i o dětech, kdy otec měl prohlásit, že až tu nebude, ať se o jmění děti poperou. Řekla obžalovanému, že se diví, že jim o závěti neřekl hned při prvním setkání a že se budou soudit, což jej naštválo. Neví, zda ještě během tohoto telefonátu nebo v dalším řekl, že by přistoupil na smírné řešení, že jim dá ¼ majetku, což by s bratrem M. přijali, nechtěli se soudit, ale bylo zvláštní, že to navrhuje, pokud měla existovat závěť a obžalovaný by měl čisté svědomí. Nevlastní bratr J. M. byl ale proti, s tím, že to by nebylo právně správné. Padl také návrh, že by si obžalovaný nechal Dobříčany a ostatní majetek by se rozdělil mezi ně, ale i to bratr J. odmítl. Neví o tom, že by J. nabízel obžalovanému, že mu dají 1 milion korun. O emailové komunikaci založené na čl. 523-4 neví, o takové nabídce se dozvěděla až v rámci občanskoprávního řízení v Praze. Platba té částky by byla vázána na skončení dědické řízení, kdy by uzavřeli s obžalovaným darovací smlouvu, na základě které by mu poskytli dům v Dobříčanech, a to za podmínky, že nebude dál požadovat uznání platnosti závěti. Obžalovaný říkal, že pokud se dohodnou, závěť před nimi zničí. Nedohodli se proto, že bratr J. mu nevěřil.

První schůzka u notáře proběhla asi v srpnu, tam obžalovaný pouze říkal, že závěť má, ale nechtěl ji ukázat s tím, že se bojí, že mu ji někdo vezme. Závěť byla následně notářkou po obžalovaném několikrát požadována, ale opakovaně se omluvil. Poté ji zřejmě poslal emailem, s odstupem v řádu měsíců, až poté ji viděla.

Ví, že se originál měl ztratit s tím, že obžalovaný ji předtím našel a vrátil ji zpět. Údajně měl být dům vykraden, ale o tom neexistuje žádná zpráva, nahlášení policii. Obžalovaný si nechal udělat ověřenou kopii závěti, a říkal, že si myslel, že se tam pro originál vloupou, to je úplně zcestné.

Trestní oznámení podali až po roce, protože jsou přesvědčeni, že pokud někdo má závěť, tak nebylo nutno hned po smrti vybrat hotovost z účtu.

Pes u domu byl, obžalovaný říkal, že to byl otcův přítel a že asi brzo umře. Navrhli, že zajistí útulek, což obžalovaný odmítl s tím, že se o něj bude starat. Nesdělil jim, že vybral peníze v souvislosti s budoucími výdaji na psa nebo dům. To se dozvěděli až v notářské kanceláři.

4. Svědek M■■■■ M■■■■ je synem zemřelého. Rovněž s ním delší dobu nebyl v kontaktu, ač se o to snažil. V Dobříčanech do jeho smrti nikdy nebyl. Potvrdil, že o úmrtí se dozvěděl přes pana M■■■■ který měl obavy, protože o úmrtí se dozvěděl od kamaráda, s tím, že dětem nemá nic říkat.

Zhruba se 14denním časovým odstupem od smrti se vydali se sestrou do Dobříčan, poptávali se po lidech v okolí a ti je nasměrovali na obžalovaného s tím, že byl se zemřelým nejvíce. Tento je dovedl do nemovitosti a ukázal ji, v domě nebylo vůbec nic, ač pan M■■■■ jim říkal, mj., že otec měl aparaturu a velkou TV. Obžalovaný jim řekl, že vše vyklidili se známou. Zeptal se jej na závěť a na to obžalovaný řekl, že není.

Dále se svědek vyjádřil obdobně jako svědkyně T■■■■ ohledně psa, a ohledně neinformování obžalovaným o výběru 140 000 Kč ani o tom, že má k dispozici platební kartu otce. Odjeli s tím, že počkají na dědické řízení. Stejně jako jeho sestra popsal informace, které měli mít od pana M■■■■. Ohledně psa nic obžalovanému nenavrhoval, protože ten jim říkal, že se o něj postará. Stejně tak neřešili údržbu domu, protože v tu dobu nepředpokládal, že dědictví se bude řešit tak dlouho. Následně měl za to, že je to věc správkyně dědictví.

Svědka potvrdil, že asi za 14 dní, ho sestra informovala, že jí obžalovaný volal, že má závěť a že jí nabídl, že půjdou na 4 díly, což mu bylo divné. Následně notářka opakovaně a delší dobu vyzývala obžalovaného, aby doložil závěť, což se nedělo. I když existenci závěti nevěřil, byl s obžalovaným v kontaktu a byli ochotni přistoupit na dohodu, ale bratr J■■■■ toto odmítl s tím, že se nechtěl dostat do problémů se zákonem. Tím pádem se nedomluvili. V této souvislosti se svědek vyjádřil k dopisu na čl. 523 tak, že to bylo v době zvažování návrhů obžalovaného, i bratr váhal a začal vymýšlet varianty, za jakých by se dalo domluvit, nic se ale nedotáhlo a pak již došlo k trestnímu oznámení, právník jim vysvětlil, že jestliže ten, v jehož prospěch je závěť, by spáchal trestný čin vůči zůstaviteli, tak bude z dědictví vyloučen. Obžalovaný se jim nikdy nesnažil předat 10 000 Kč dle závěti. Kopii závěti fyzicky nikdy neviděl, možná v emailu.

5. Svědek Mgr. J■■■■ M■■■■ v rámci svého výsledku doložil soudu doklad o ukončeném vysokoškolském studiu (a to k návrhu obhajoby). K věci uvedl, že zemřelého naposledy viděl, když mu byly 4 roky a rodiče se rozešli. O domě v Dobříčanech se jednou zmínila matka, za života otce tam nebyl. Po smrti otce v roce 2016, o níž se dozvěděl dopisem od sourozenců, s matkou navštívili nemocnici v Žatci a v Mostě a řešili zdravotní dokumentaci otce, protože nevěděli, jak zemřel. Dům v Dobříčanech viděl jen při projíždění vesnicí. Sourozence, svědky J■■■■ T■■■■ a M■■■■ M■■■■ viděl poprvé u notáře, poté si vyměnili pár e-mailů. Od matky ví, že zemřelý měl i dům na Vyšehradě.

Je pravdou, že v roce 2014 začal řešit prostřednictvím advokáta s otcem výživné, šlo o dluh 140 000 Kč, došlo k exekuci, která byla úspěšná.

Obžalovaného poprvé osobně viděl u druhého jednání u notářky, myslel si, že je otcův kamarád. Neví přesně, kdy se dozvěděl o závěti, možná z e-mailů se sourozenci, její originál nikdy neviděl, ví, že k předložení notářka obžalovaného vyzývala. V závěti bylo, že zákonní dědici dostanou 10 000 Kč, a pokud by obžalovaný nedědil, tak zákonní zástupci zdědí vše.

Ví, že v Dobříčanech byla správkyně dědictví, ale on tam nechtěl být přítomen. Uvnitř domu v Dobříčanech nikdy nebyl.

Sourozenci ho informovali, že bratr s obžalovaným jedná o mimosoudní vyrovnání, ten návrh mu byl i přeposlán emailem, obsahem bylo něco v tom smyslu, že se přenechá kus majetku s tím, že nebude využívat procesní prostředky. Možná se uvažovalo o tom, že by dali obžalovanému 1

milion korun nebo dům v Dobříčanech s tím, že dál nebude vznášet nárok na dědictví. Nikdo ale nevěřil, že závěť existuje, tato varianta byla myšlena tak, že obžalovanému bude poskytnuta finanční kompenzace za to, že uzná, že závěť neexistuje.

Věc posuzoval jeho právní zástupce, domnívá se, že asi sourozenci mu pak říkali, že obžalovaný na dohodu nechtěl přistoupit. Návrh od jeho právního zástupce byl poslán právnímu zástupci sourozenců. Neví, kdo jej poslal obžalovanému.

Svědék dále popsal, že viděl 2 různé kopie závěti, jedna měla barevný podpis a druhá ne. Jedna byla v pozůstalostním spise a druhou ukazoval právní zástupce obžalovaného u sporného řízení u Obvodního soudu pro Prahu 4. V jednom případě to byl xerox černobílý a v druhém případě byly podpisy modré. Kopie závěti s barevnými podpisy byla založena v pozůstalostním spise. Má pocit, že na kopii závěti s barevnými podpisy byla ofocená ověřovací doložka. Tyto rozlišnosti jej překvapily. Po předložení listin na č.l. 573-574 se vyjádřil, že by mohlo jít o kopii s barevnými podpisy, kterou v minulosti viděl. Nevzpomíná si, že by přímo obžalovanému telefonoval či zasílal e-mail.

6. Svědek J. M. vypověděl, že byl od mládí blízkým kamarádem zemřelého, ale po roce 1989 jej navštívil pouze 1x, byli jinak v telefonickém kontaktu, volali si asi 8x do roka. To osobní setkání proběhlo asi 2 roky před smrtí v bydlšti zemřelého, který přišel na to, že tam svědek má známého pana Š. Sešli se všichni tři, povídali si, grilovali, svědek tam přespal. Dole v domě v té době bydlela ještě matka zemřelého. Při návštěvě viděl, že má zemřelý problém a alkoholem, ale ten byl celoživotní.

Je pravdou, že pozůstalým J. a M. oznámil úmrtí, o němž ho informoval pan Š. a to asi po 2-3 dnech. J. to řekli asi sourozenci, s ním mluvil až později. Následně měl asi 10 nepřijatých hovorů od pana Š. tak mu volal zpátky a on říkal, aby nekontaktoval pozůstalé, že v tom hrají roli peníze a že se bojí, že by v místě bydliště měl problémy, mluvil o tom, že tam je nějaké „šmė“. Řekl mu, že je pozdě. Věděl o majetku zemřelého a nenapadlo ho, že by náležel někomu jinému než rodině M.

Během telefonických kontaktů se zemřelým tomuto domlouval, aby urovnal vztahy s dětmi, což on sliboval, ale asi se obával, jak jim vysvětlí, že se na ně vykašlal. Zemřelý mu říkal, že často dochází na nějakou benzinovou čerpací stanici, kde popíjí Jack Daniels. Ví, že zemřelý postupně prodával majetek – byty, rozmlouval mu to. Také si stěžoval na zdraví, naposledy mluvili asi 14 dní před smrtí, zlobilo ho dýchání.

O „vydědění dětí“ se dozvěděl až když začaly soudní tahanice. O závěti mu řekly děti zemřelého. Ten sám mu žádný takový svůj zámysl neříkal. Ví, že měl problémy s neplacením výživného na Jana, protože nevěděl, že musí platit i po dovršení zletilosti, pokud studuje. Zemřelý se v této souvislosti vyjádřil „H. si to už vybral“. Jinak mluvil o tom, že M. a J. podělí. V průběhu let majetkové záležitosti okrajově řešili opakovaně. Nezmiňoval se, že by chtěl dát majetek i někomu jinému, podrobně to nerozebírali.

Ví, že zemřelý po smrti matky spodní část domu pronajal taxikáři, který se o něj měl starat a vozit ho, ale pak ho vystěhoval. Nikoho jiného zemřelý nezmiňoval, jméno obžalovaného nepadlo. Je pravdou, že zemřelý mluvil o tom, že má kamarády na pivo. Zdravotní stav zemřelého nebyl dobrý, ale zemřít se nechystal. O obžalovaném se dozvěděl, až když se zjistilo, že proběhlo zpopelnění, pan Š. mu o žádném pomocníkovi neříkal.

7. Svědek P. Š. vypověděl, že s obžalovaným se pouze párkrát viděli u zemřelého, s nímž se seznámil přes svou přítelkyni paní F. která s ním svého času žila. Následně se s tímto stýkal až do jeho smrti obden, vypomáhali si a paní F. mu vypomáhala s péčí o matku. Z jara 2016 se zemřelý neozýval, proto mu volali a tento sdělil, že mu je špatně, od té doby ho už neviděl a pak dostali zprávu od obžalovaného, že ho nechal odvést do nemocnice a že zemřel. Obžalovaného od té doby už neviděl. Neví, v jakém byl vztahu k zemřelému, asi stejně jako svědek, kamarád. Nebyl nikdy přítomen tomu, že by obžalovaný pro zemřelého něco zařizoval,

někdy jej zemřelý prezentoval tak, že je hrozně „chytrý“. Nikdy o něm nemluvil jako o člověku, bez kterého by nebyl schopný existovat.

Zemřelý přišel asi dva roky před smrtí o řidičský průkaz kvůli alkoholu, vozil ho kamarád, že by ho vozil takto i obžalovaný neviděl, ale je to možné, i svědkovi občas zavola, aby ho odvezl.

Zemřelý rád pil, pili i spolu, občas tam potkal i obžalovaného a také člověka z Bezděkova, který pomáhal na zahradě.

Od paní F. [redacted] věděl, že zemřelý má tři děti, moc o nich nemluvil, říkal, že jim z majetku nic nechce zanechat, protože se o něj nestarají, ale syn když se mu narodilo dítě, zemřelého zval, ať se přijede podívat, ale ten neměl zájem, svědek mu i domlouval.

Svědek dále uvedl, že nic nenasvědčovalo tomu, že by se pan M. [redacted] cítil na umření. Radili mu, ať sepiše závět, ale na to odpověděl, že neví, komu by jí sepsal, nikdy neříkal, že napíše závět a že vše odkáže obžalovanému. Myslí si, že toto by věděl a byl by překvapený, protože obžalovaný by si to asi nezasloužil. Závět nikdy neviděl ani o ní neslyšel a ani o plánu, že by jí chtěl zemřelý sepsat.

Svědek potvrdil společné setkání s panem M. [redacted]

O úmrtí se dozvěděl od obžalovaného s tím, ať to svědek nikomu neříká. On ale zavola panu M. [redacted] a řekl mu, že to nemá nikomu říkat. Ohledně pohřbu jim obžalovaný řekl, že se o něj postará, ale od té doby ho neviděl.

Co se týče vyklizení domu po zemřelém, hodně se povídalo o obžalovaném, že dům stěhuje, psa viděl naposledy asi pře 2 lety, vypadal tak, že se o něj někdo stará. Ví, že domácnost byla výborně vybavená, stejně tak zemřelý měl veškeré zařízení, které se na vesnici používá. Kam věci přišly, to neví. Věděl, že zemřelý měl krom domu v Dobříčanech i dům v Praze, finanční prostředky měl i z prodeje bytů, tyto postupně utrácel za přehnané zařízení do domácnosti a také je propíjel.

Neví nic o tom, že by nějakí lidé z okolí podepisovali čestné prohlášení o tom, co kde a kdy říkal zemřelý o svých dětech.

8. Svědkyně L. [redacted] F. [redacted] uvedla, že o žádné závěti neví. Se zemřelým před asi 20 lety navázala krátký vztah, následně mu chodila pomáhat s matkou do domu v Dobříčanech. Ví, že se s dětmi nestýkal. M. [redacted] mu posílal fotku vnuka a pozval ho, ale on nechtěl.

Do domu docházela do doby, než zemřela jeho matka, ví, že byl luxusně zařízený.

Zemřelého viděla naposledy asi 2 měsíce před smrtí, kdy říkal, že je mu špatně a že chodí po lékařích. Tento nikdy neříkal, že sepiše nebo sepsal závět. Vyjádřila se, že žádnou závět nepsal, žádná nebyla, nebyl důvod ji psát. O smrti pana M. [redacted] se dozvěděla od obžalovaného. Tento jim nejprve řekl, že jej odvezl do nemocnice a požádal ji, aby s ním jela do domu uklidit, to tam ještě všechno vybavení bylo. Asi za 2-3 dny přijel s informací, že pan M. [redacted] je mrtvý a ona již poté v domě nebyla. Nezná podrobnosti, zda vyrozuměl děti o smrti.

Obžalovaného zná pouze křestním jménem, nic o něm neví, tento navštěvoval zemřelého, neví, zda pro něj pracoval nebo něco zařizoval, ale ke konci mu pomáhal, předtím tam zemřelý měl mladého kluka - taxikáře, který bydlel v přízemí po matce, ale ten se odstěhoval, protože mu nemohl být kdykoliv k dispozici.

Ohledně psa obžalovaný říkal, že ho krmí a stará se o něj.

O zemřelém se dále vyjádřila svědkyně tak, že byl lajdák na své věci, věděl dobře, jakou hodnotu má jeho majetek, měl v Praze dvoupatrový dům, ten pomalu rozprodával po bytech. Celou dobu jí říkal, že dětem nic nechce dát, protože se o něj nezajímají a že barák přepíše na toho, kdo se o něj postará.

9. Svědkyně JUDr. I. [redacted] D. [redacted] je notářkou v Žatci, jako taková byla obžalovaným zproštěna povinnosti mlčenlivosti. Potvrdila, že na jaře 2016 se tento dostavil do kanceláře v době, kdy nebyla přítomna, jednal s tajemnicí paní D. [redacted] a chtěl informaci o obsahu závěti, kterou měl. Tajemnice si listinu okopírovala, originál vrátila a obžalovaný si měl zavolat ohledně termínu schůzky s ní. Následně se bez objednání znovu dostavil, jeho dotazy směřovaly k obsahu závěti a právům neopominutelných dědiců. Poté přišel ještě jednou a měl s sebou ověřenou kopii závěti, kdy tato

v kanceláři zůstala. Mezi návštěvami byl odstup několika dnů, přesně již neví, ale všechny proběhly během jednoho týdne. Mluvili ještě o nějakých podrobnostech k obsahu závěti a to je vše. K závěti mu řekla, že podle nového občanského zákoníku je postavení neopominutelných dědiců takové, že pokud by tu závěť uznali za pravou a platnou, tak by měli právo požadovat tzv. povinný díl. Pokud by napadali její absolutní neplatnost, tak se musí připravit na to, že by mohl být odkázán na žalobu soudu, zda je dědicem zůstavitele. Určitě jej informovala o tom, že povinný díl je čtvrtina ze zákonného dílu.

S obžalovaným neřešila, proč si originál závěti nenechal ověřit u nich, když tam prvně přišel a mluvil s paní D. Nevzpomíná si, zda se jí obžalovaný ptal, jak listinu zveřejnit. Neřešili kde je originál závěti. Zůstavitel může závěť sepsat sám a následně ji někde uložit, popř. ji může dát obmyšlenému, nebo uložit u notáře. Pokud zemřelý sepsal závěť ve prospěch obžalovaného, tak ten mohl sám tuto předložit přidělenému notáři.

Svědkyň předložila soudu kopii ověřené kopie závěti, kterou u ní zapomněl obžalovaný při druhé návštěvě, přičemž bylo zjevné, že tato zcela odpovídala závěti, založené na čl. 565, a to vč. ověřovací doložky.

Paní D. ji pouze obecně informovala, že se dostavil člověk, který předložil závěť a chtěl vědět, jaké je postavení závětního dědice a zákonných dědiců a zda je závěť v pořádku. Myslí si, že tajemnice viděla originál závěti a z něj pořídila obyčejnou kopii. Paní tajemnice D. je zkušená a znala, rozeznala by originál od barevné kopie.

Při ověřování listiny vždy požadují originál, obsah je nezajímá. Používají černobílý tisk, nikoliv barevný, aby nedošlo k záměně kopie s originálem listiny. Originál se okopíruje na černobílé kopírce, na tu kopii se dá ověřovací doložka a ta se vyplní modrým, nikoliv černým perem. Z ověřené kopie lze udělat další ověřenou kopii, pakliže ověřovací doložka na první kopii vykazuje znaky originálu. Dále musí být na přední straně nadpis OPIS/KOPIE.

Po nahlédnutí do závětí na čl. 573 a 622 svědkyně uvedla, že kopie na čl. 622, kterou měla dle vyjádření obžalovaného provést pracovnice MěÚ v Holedeči, má ověření, které nese znaky originálu kopie. Nedokáže si vysvětlit, jak je možné z listiny, která je komplet černobílá, udělat kopii, na které jsou podpisy zůstavitele a svědků a další údaje barevné.

Stává se, že domnělý jediný dědic začne spotřebovávat majetek zůstavitele před skončením dědického řízení, je potom na zákonných dědicích, aby zajistili, aby se majetek zůstavitele během dědického řízení nezmenšoval, tzn. aby si nechali ustanovit např. správce pozůstalosti. Pokud by závěť byla uznána za pravou a platnou, tak v případě, kdy by byl majetek v mezidobí čerpán, by se spotřebovaná část majetku započítala na jeho dědický podíl. Pokud jde o povinný díl dětí, bylo by jedno, že k výpočtu tohoto dílu by fakticky chybělo cca 150 000 Kč, protože když bude mít za povinnost závětní dědic vyplatit odbytné na povinný díl neopominutelných dědiců, tak dědice nezajímá, kde vezme peníze. Pokud by závětní dědic neuhradil opominutelným dědicům tuto částku, tak usnesení soudu je exekucním titulem.

Ví, že v závěti bylo ustanovení o tom, že dětem zůstavitele má být vyplaceno 10 000 Kč a řekla obžalovanému, že je to tzv. odkaz s tím, že každé z dětí se činí dědicem částky 10 000 Kč a pokud tato částka neodpovídá povinnému dílu neopominutelných dědiců, tak by byl závětní dědic povinen jim to doplatit. Tedy, je-li takto stanovená částka menší než povinný díl, nemá to žádný vliv na jejich právo.

Když hovořila s obžalovaným, nevzpomíná si, že řešili, že už vybíral z účtu zemřelého ani to, jak má být dědická podstata do skončení dědického řízení spravována. Neprobírala s ním ani, proč předkládá ověřenou kopii závěti, při prvním jednání měla kopii z originálu a hovořili pouze o postupu v dědickém řízení a postavení dědiců, nikoliv o formálních náležitostech.

10. Svědkyně V. D. vypověděla, že obžalovaný se dostavil do jejich notářské kanceláře s originálem závěti v ruce a chtěl vědět, zda listina je platná. Řekla mu, že splňuje formální náležitosti, ale co se týká obsahu, že o tom musí mluvit s notářkou. Tu listinu si ofotila s tím, že jí

předložím notáře a domluvili se, že obžalovaný si zavolá. Za několik dní přišel osobně a hovořil s notářkou.

Svědky trvala na tom, že si je jistá, že ofotila originální listinu, kopii by si od obžalovaného rovnou vzala, protože by mu byla k ničemu. Listina byla psaná na stroji a originál podepsaná.

Když obžalovaný přišel podruhé, měl již ověřenou kopii. Neptala se ho, proč si ji nenechal udělat u nich. Tuto již do ruky nebrala, viděla ji až ve chvíli, kdy si ji notářka nechala u sebe v šuplíku. Je pravdou, že tu kopii, kterou pořídila sama při první návštěvě obžalovaného, sama zničila, když nebyl domluven termín, ale nepamatuje si, zda tak učinila hned po prvním jednání nebo až před druhým. Tato kopie proto k dispozici není a existuje pouze kopie úředně ověřené kopie.

Dále shodně jako svědkyně JUDr. Demutová popsala postup při ověření listiny, používají černobílou kopírku. Jediné, co je napsáno jinou barvou než černou, jsou ručně vypisované údaje v ověřovací doložce. Ve své praxi se nesetkala s barevnou úředně ověřenou kopií listiny, to není vůbec běžné. Nesetkala se sice s informací, že by pořizování barevné kopie při ověření listiny nebylo možné, ale kdyby klient přinesl barevnou ověřenou kopii, tak lze velmi špatně určit, jestli je to originál nebo barevná kopie.

Určitě s notářkou ty postupně předkládané a jimi okopírované listiny neporovnávaly. Nedokáže proto říci, zda obsah obou byl stejný, ale v obou případech šlo o jeden list papíru s textem na jedné straně, na druhé straně byla ověřovací doložka. Pamatuje si částečně text, v němž se hovořilo o dětech zůstavitele s tím, že mají dostat po 10 000 Kč a neví, kolik bylo na listině podpisů.

11. Svědkyně M. K. potvrdila, že pracovala na Obecním úřadě v Holedeči, nyní tam dochází na základě dohody o provedení práce, jelikož je již v důchodu. Zkoušky na vidimaci a legalizaci ověřování podpisů a listin skládala asi v roce 2000, osvědčení má. K ověření listiny potřebuje od klienta občanský průkaz a originál listiny nebo kopii.

V roce 2016 používali barevnou tiskárnu, která ale byla schopná fungovat v černobílém režimu. Pokud prováděli ověření pravosti listiny, tak si myslí, že vytvářela černobílou kopii, nepamatuje si, že by používali barevnou tiskárnu.

Obžalovaného zná jen jako spoluobčana, v určité době byl zastupitelem, bližší vztahy nemají. Myslí si, že přišel s originálem závěti, kterou ofotila, dle předloženého občanského průkazu zapsala údaje do ověřovací knihy. Listina měla jednu stranu a byla černé barvy, barvu podpisů si již nepamatuje. Svědkyni byla předložena kopie ověřovací knihy na čl. 576, kdy potvrdila, že jde o její zápis, pokud je v první kolonce napsáno slovo „prvopis“ tak to znamená, že obžalovaný předložil originál listiny. Ověření závěti prováděla pouze jednou v životě a to byla tato závěť od obžalovaného, proto do knihy nenapsala bližší specifikaci, než pouze závěť.

Nepamatuje si přesně, zda podpisy, které byly na listině, kterou ověřovala, měly modrou barvu. Kopie listiny, kterou pořídila, měla barvu černou. Na obsah závěti si nepamatuje. Vzpomíná si ale jistě, že na listině byly 2 podpisy, a to ve spodní části listiny. Blíže listinu nezkoumala, zda jde o barevnou kopii apod. Po předložení kopie závěti na čl. 573 svědkyně trvala na tom, že ověřila závěť, kde byly dva podpisy vedle sebe ve spodní části listiny nikoliv takto pod sebou. Tato listina není listinou, kterou ověřovala.

12. Svědek M. K. vypověděl, že s obžalovaným se poznal na benzinové čerpací stanici u obce Bezděkov, kam jezdil se zemřelým, toho znal asi 40 let, kdy se vídali v hospodě. Se zemřelým ani obžalovaným se nenavštěvovali doma. Se zemřelým se potkával i na té benzině, stále někomu něco vyprávěl, popíjel whiskey. Domnívá se, že obžalovaný a zemřelý byli dobří kamarádi, myslí si, že obžalovaný se o něj staral asi 15 let. Zemřelý říkal, že o něj děti nemají zájem, že kvůli nejmladšímu mu zablokovali účet. Říkal, že jim nic nedá s tím, že vše dá tomu, kdo se o něj postará. Nevěděl jaký má majetek.

Sepsání závěti napadlo zemřelého, ten se svědka jednou zeptal, zda mu podepíše závěť. Souhlasil, ale tehdy to utichlo. Poté ke konci života zemřelého přijel svědek v pátek na benzinu a zemřelý se jej zeptal znovu, svědek mu podpis přislíbil. Závěť u sebe ale neměl a domluvili se, že se sejdou v

neděli po obědě na benzínce za účelem podpisu s tím, že zemřelý se jej i dotazoval, jestli přijede někdo s ním. U tohoto rozhovoru byl i obžalovaný. Pan H [redacted] je svědkův kamarád, svědkem závěti se stal tak, že byl v tu neděli u svědka doma, což v ten pátek zemřelému řekl s tím, že ho může vzít s sebou na tu benzínku a že se mohou domluvit. Takže H [redacted] získal informaci o tom, že má něco podepsat, od svědka. Neví, že by to, kdo bude svědkem vymyslel obžalovaný, jeho oslovil zemřelý. Svědek trval na tom, že ohledně závěti jednal jen se zemřelým. Tomu také již v ten pátek řekl rodné číslo. Následně připustil, že toto mohl obžalovaný znát z minula, kdy mu prodával motorku. Údaje o svědku H [redacted] mu nedával. Svědek H [redacted] rodné číslo uváděl až na té benzínce, obžalovaný ho tam dopisoval.

Na benzínce byl obžalovaný a zemřelý, který měl před sebou závět'. Chtěl, aby si ji přečetli, což zběžně udělal. Obsahem bylo, že všechno dědí obžalovaný a že nějaké peníze odkazuje dětem. Obsah závěti ho nepřekvapoval a podepsal ji tužkou od zemřelého. Na závěti již byl podpis zůstavitele, podepsal ji před svědkem. Svědek se podepisoval jako druhý. Pan H [redacted] podepsal smlouvu jako třetí. O majetku zemřelého měl informace takové, že krom domu v Dobříčanech má dům v Praze, který prý rozprodával.

Pak už svědek spěchal na oběd, proto odjel, přičemž odcházel spolu se svědkem H [redacted] každý jel svým vozem.

Zůstavitel zemřel asi tři týdny po sepsání závěti, to se dozvěděl od obžalovaného.

O problémech se závětí se dozvěděl až v Praze u soudu. Myslí, že obžalovaný mu říkal, že originál se ztratil, a to asi 1-2 týdny po smrti zemřelého. Neví, zda to někde hlásil.

Ví, že ještě museli jít na úřad podepsat prohlášení, že závět' opravdu podepsal. To prohlášení přinesl obžalovaný, neví proč a ani neví, co v něm bylo.

Ví od obžalovaného, že se musel starat o psa zemřelého, o zařízení domu neví.

13. Svědek A [redacted] H [redacted] se vyjádřil, že obžalovaného zná dlouho, zemřelého moc neznal, vykali si. Občas mu něco opravil, vídal ho také na benzínce, ale se svědkem K [redacted] sedávali u jiného stolu, ten znal zemřelého určitě více.

Popsal, že svědek K [redacted] k němu přijel v pátek v 10-11 hodin do Radčevse s tím, zda by mu přijel opravit gumu k němu do Bezděkova, domluvili se na neděli, kdy ho po opravě požádal, zda by s ním jel na benzínu a podepsal závět'. Věděl, že za zemřelým děti nejezdily a veřejně se vyjadřoval, že jim nic neodkáže.

Když přijeli na benzínku, tak zemřelý vyndal papír, podepsal ho, pak jej dal K [redacted] ten si to přečetl a podepsal, posléze podepsal i svědek. Neví, jestli dal obžalovanému občanský průkaz, aby si opsal rodné číslo a na místě dopisoval jeho adresu. Zemřelý jim nabízel kávu, ale pospíchali a odešli. Trvalo to asi tři minuty.

V závěti bylo napsáno, že zemřelý odkazuje 10 000 Kč pro každé z dětí a zbytek obžalovanému. Neměl žádnou představu, o jakém majetku se v závěti jedná, do té doby neznal ani příjmení zemřelého, protože mu všichni říkali „V [redacted] zámeckej“. Nevěděl nic o bytech, nebo úsporách.

Zemřelý rád popíjel whiskey nebo víno. Informace o jeho smrti se rozšířila rychle. S obžalovaným se i po jeho smrti potkávali, nebavili se o tom, co zdědil. Byl s ním na Městském úřadě v Žatci kvůli ověření podpisu na „tom dědictví“. Text prohlášení na čl. 554 si už nepamatuje.

V době podpisu závěti obžalovaný zemřelého běžně vozil, protože ten přišel o řidičský průkaz, asi kvůli alkoholu.

Odměnu za podpis závěti nedostal, neví, kam byla uložena, že se měla ztratit, slyší poprvé.

14. Svědek L [redacted] O [redacted] vypověděl, že obžalovaného poznal přes zemřelého. Zemřelého znal asi rok před jeho smrtí. S tímto se seznámil, když ho vezl jako taxikář z policejní stanice v Žatci, když přišel o řidičský průkaz. Chvilí bydlel u něj v domě, nastěhoval se po smrti jeho matky a pomáhal mu s úpravou přízemí domu a vozil jej. Zemřelý byl dobrosrdečný, rád se napil, dopřával si, peníze měl. Mluvil o tom, že má v Praze byty. Odstěhoval se proto, že si našel přítelkyni a jiné zaměstnání.

Zemřelý se mu svěřil, že s rodinou nevychází, nejvíc se zmiňoval o nejmladším synovi, šlo o alimenty.

S obžalovaným se setkával u zemřelého a na benzínce v Bezděkově. Obžalovaný byl kamarádem zemřelého.

O závěti nic neví. Se zemřelým naposledy mluvil týden před smrtí, byl sešlý.

Ohledně českého prohlášení uvedl, že jej o něj obžalovaný požádal, tento je i sepsal, krom ručně psané části, toto podepsal v Žatci v Synot Tipu, podpis se notářsky neověřoval. Není si vědom, že by uvedl, že znal zemřelého od roku 2000.

Svědka dále potvrdil, že zemřelý se kamarádlil se svědky Š[redacted] a F[redacted].

15. Svědek F[redacted] H[redacted] vypověděl, že zemřelého znal od doby, co se přistěhoval do Dobříčana, tj. 20 let. Byli sousedi, takže byli v denním styku. Závět' neviděl, ale po smrti matky o ní mluvil s tím, že ji musí udělat, aby vše bylo v pořádku, ale jak ho znal, tak nikdy nedotáhl věci do konce.

Věděl, že zemřelý měl snad tři děti, ty neznal, nadával, že ho nikdo nenavštívil.

Obžalovaný k zemřelému začal jezdit po roce 2000, skoro každý den, byli dobří kamarádi. Svědek sám obžalovaného nezná.

Po smrti zemřelého do domu dojížděl denně obžalovaný, neboť se staral o psa, neviděl, že by někdo vyklízel dům.

Svědka dále uvedl, že to že podepsal čestné prohlášení, slyší prvně. Po předložení č.l. 216 se vyjádřil, že to vypadá jako jeho podpis, ale tvrdil, že nic takového mu obžalovaný nepředložil, ale obsah je pravdivý. Obžalovaný za ním byl 14 dní před výsledkem u soudu s tím, zda by šel svědčit.

16. Svědek J[redacted] H[redacted] potvrdil, že obžalovaného zná přes bývalou manželku, zemřelého z doby, kdy dělal kastelána na zámku Stekník. Tento strašně nadával na děti, protože na něj podávaly exekuce nebo trestní oznámení a řekl, že nikdy nic nedostanou, že je vydědí. Více to nerozebírali. Obžalovaný a zemřelý byli velcí kamarádi, cca 12 let.

O závěti neví. Podepsal čestné prohlášení obžalovanému, neptal se, proč to potřebuje. Jeho obsah je pravdivý, psal ho asi obžalovaný.

17. Svědek J[redacted] K[redacted] také potvrdil, že zemřelého znal řadu let a že když přišel o řidičský průkaz, tak ho obžalovaný vozil na pivo na benzínku. Zemřelého navštěvoval i doma, naposledy asi rok před smrtí. Říkal svědkovi, že rodině a dětem nic nedá. Svědek mu i půjčoval peníze na exekuci. Zemřelý před ním nemluvil o závěti.

Nepamatuje si, že by podepisoval čestné prohlášení, pokud mu toto na č.l. 220 bylo předloženo, uvedl, že to asi podepsal. Okolnosti si nepamatuje. Asi obžalovaný říkal, že bylo na něj podáno trestní oznámení.

18. Svědkyně V[redacted] K[redacted] uvedla, že obžalovaného zná od roku 2007, kdy jim hrál na svatbě, jinak ho nezná. V roce 1998 v hospodě v Liběšicích poznala zemřelého. Občas spolu chodili na kulečnick. O rodině říkal, že vydědí děti, byl našťvaný kvůli nějaké exekuci. Nikdy se nebavili o závěti, ale říkal jí, že když se o něj bude starat, tak jí vše napíše.

Potvrdila, že s manželem na žádost obžalovaného podepsali čestné prohlášení. Obžalovaný jim říkal, že mu zemřelý vše nechal. Věřila tomu, protože zemřelý prohlašoval, že odkáže všechny majetek tomu, kdo se o něj bude starat.

19. Svědek F[redacted] K[redacted] potvrdil výpověď manželky s tím, že na pivo s nimi chodil i obžalovaný. Tento mu ohledně podpisu čestného prohlášení řekl, že na něho bylo podáno trestního oznámení a svědectví by mu pomohlo. Přesně nespecifikoval, čeho se týkalo trestního oznámení, ani že to potřebuje kvůli závěti.

20. Svědek V. L. uvedl, že s obžalovaným se viděli 2x, zná ho od zemřelého, kterému chodil pomáhat na zahradu, tam byl naposledy kolem července roku 2015. Nepřišlo mu, že obžalovaný a zemřelý byli kamarádi. Neví, že by vozil zemřelého na nákupy. Zemřelý si stěžoval na své děti. Říkal, že nedostanou nic s tím, že majetek dá někomu, kdo se o něj postará, ale neříkal, o kom uvažuje. Zemřelý měl doma krásné zařízení. Potvrdil, že na žádost obžalovaného podepsal čestné prohlášení, obsah je pravdivý, tento mu neřekl, proč jej potřebuje, ale mluvil o tom, že má něco jako závět', to se mu nezdálo, zemřelého znal dobře, věděl, že byl hodně opatrný.
21. Svědkyně L. P. také potvrdila, že znala řadu let zemřelého z čerpací stanice Shell v Žatci, kde pracovala. Chodil tam i obžalovaný. Byli to kamarádi. Zemřelý říkal, že se s dětmi nestýká a nevychází, chtěl je vydědit, také říkal, že vše propije, jestli to stihne. Když začal stonat, zmínil se několikrát, že by majetek odkázal obžalovanému, protože se o něj stará. Netuší, zda byla sepsána závět'. Potvrdila, že na žádost obžalovaného podepsala čestné prohlášení.
22. Z vyjádření správkyňe dědictví bylo zjištěno, že do dědického řízení vstoupila až koncem roku 2016 a vyzvala potencionální dědice, vč. obžalovaného, ale reagovaly pouze děti, přičemž zjistila informace o majetku. K návštěvě domu v Dobříčanech došlo až 20. 4. 2017, kdy byly zajištěny zámky, pes byl na zahradě, řešila se péče o něj, kdy navrhovala odvoz do útulku, ale obžalovaný nabídl, že se rád o něj postará.
23. Soudem byly dále provedeny listinné důkazy:
Z těchto je zřejmé, že u Obvodního soudu pro Prahu 4 je vedeno řízení v souvislosti s probíhajícím dědickým řízením, o určení, že obžalovaný je dědicem zůstavitele za závěti a dále určení dědické nezpůsobilosti žalovaných. V rámci probíhajícího dokazování byl zajištěn znalecký posudek z oboru kriminalistika, technická expertiza písemností, který byl v tomto trestním řízení čten jako listinný důkaz. Ze závěru znalce RNDr. Musila, kterému byla předložena jak černobílá, tak barevná kopie závěti a další srovnávací materiál plyne, že černobílá kopie závěti je s velkou pravděpodobností v originále montáží, kde podpis zemřelého není zřejmě vyhotoven psacím prostředkem, ale je do textu dokopírován na barevné tiskárně, nebo je vložen jako obrazový soubor do textu potvrzení a s tímto pak barevně vytištěn. Celá listina s podpisy svědků byla znovu barevně okopírována a následně předložena k vidimaci na Obecním úřadě v Holedeči, zde z ní byla vyhotovena černobílá kopie a tato pak byla v originále ověřena vidimačním razítkem. Sporný podpis znění „V. M.“ na obou sporných vyhotoveních závěti, tj. na černobílé i barevné, je totožné stavby a je pravděpodobně kopií pravého podpisu zemřelého.
Součástí listinných důkazů je i řada jiných listin z občanskoprávního a dědického řízení vedeného ve věci pozůstalosti po zemřelém. Lze vypíchnout, že notářka Mgr. Musilová byla pověřena činností soudního komisaře dne 18.5.2016. Dne 17.5.2016 jí obžalovaný adresoval email, v němž informuje notářku obecně o dětech zemřelého, popisuje jeho zdravotní stav před smrtí. Ohledně majetku uvádí, že „mnohokrát za svůj život hovořil o svém majetku po rodičích a jak s ním naloží....“, dále popisuje, že před jeho smrtí byl prakticky jediným, s nímž byl zemřelý v kontaktu, staral se o něj, po smrti obstaral vše potřebné, stará se o psa, dům, složenky a nabízí notářce případnou součinnost. Tato korespondence neobsahuje žádnou zmínku o závěti. Z protokolu o předběžném šetření ve věci řízení o pozůstalosti po zemřelém ze dne 14.6.2016 se zjišťuje, že se dostavil pouze svědek M. M. přičemž vypravitel pohřbu - obžalovaný se omluvil a byl vyzván k předložení závěti zůstavitele. Z obsahu je zřejmé, že až dne 10.6.2016 měl obžalovaný notářku telefonicky informovat o tom, že má ověřenou kopii závěti. V další emailové komunikaci s notářkou z 27.6.2016 plyne, že obžalovaný zaslal mj. čestná prohlášení svědků závěti a osob H. K. L. L. K. a K. kopii závěti. Při

dalším předběžným šetření dne 28.6.2016 obžalovaný předložil kopii závěti s tím, že originál je v domě zemřelého. Byl vyzván k jejímu předložení. V emailu dne 10.8.2016 obžalovaný notáře sděluje, že je na dovolené a žádá o strpení s předložením originálu závěti. Současně uvádí, že se s dědici nechce soudit a navrhl jim řešení dohodou stejným dílem. Z předběžného šetření dne 26.8.2016 se obžalovaný opět omluvil. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29.8.2016 byla ukončena účast obžalovaného v pozůstalostním řízení, přičemž proti tomuto rozhodnutí se odvolal. Z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 2.12.2016 pak vyplývá, že bylo obžalovanému soudem uloženo, aby předložil originál závěti, kterou byl povolán za dědice. Téhož dne byly děti zemřelého soudem vyzvány, aby se vyjádřily k odvolání obžalovaného. Usnesením téhož soudu ze dne 2.12.2016 byla správkyní pozůstalosti ustanovena JUDr. Lenka Pytelová. Dle sdělení Mgr. Šárky Matějčkové, notářky v Praze, ze dne 12.1.2017 a ze dne 3.2.2017 nebylo dosud pozůstalostní řízení skončeno. V mezidobí Městský soud v Praze zrušil rozhodnutí Obvodního soudu v Praze 4 z 29.8.2016 tak, že jej zrušil. Následně tento soud dne 13.3.2017 odkázal obžalovaného k podání žaloby na určení, že je dědicem. Řízení o dědictví bylo do doby skončení těchto řízení přerušeno.

Součástí spisu jsou i obžalovaným předložené kopie jeho SMS a e-mailové korespondence s dětmi zemřelého. Z těchto vyplývá, že byl osloven s návrhem na mimosoudní vyrovnání a byl řešen průběh dědického řízení a své další kroky v něm. Z emailu zaslaného dne 27.6.2016 obžalovaným svědkovi M. M. plyne, že mu obžalovaný mj. zaslal čestná prohlášení a kopii závěti s barevnými podpisy. Z korespondence mezi právními zástupci poškozených z 29.6.2017 plyne, že J. M. reagoval na možnost smírného řešení věci s obžalovaným tak, že trvá na tom, že nebylo pořízeno pořízení pro případ smrti zemřelého a je ochoten uvažovat o kompenzaci obžalovanému, pokud by tento nepokračoval v řízení u Obvodního soudu pro Prahu 4 tak, aby došlo k časové úspoře., přičemž je ochoten uvažovat o částce 1 milion korun či o poskytnutí domu v Dobříčanech.

K dispozici je několik vyhotovení kopií závěti, a to jak v černobílém, tak barevném tisku, shodného znění, dle kterého zemřelý odkázal svým třem dětem po částce 10.000,- Kč a ostatní svůj majetek odkázal obžalovanému, a to aniž je tento jakkoliv specifikován. Text je psán na PC, krom údaje o rodném čísle svědka H. které je dopsáno ručně. Při nahlédnutí na barevný otisk závěti s modrými podpisy zůstavitele a svědků v počítači je zcela zřejmé, že podpis zemřelého zůstavitele je proveden jinou tužkou než podpis svědků závěti. Obec Holedeč sdělila, že vidimace listiny byla provedena 28.4.2016.

Z historie bankovních transakcí se zjišťuje, že na účet obžalovaného byla dne 26.4.2016, tj. v den smrti zemřelého, připsána z účtu zemřelého částka 110.000,- Kč.

Ze seznamu převzatých věcí nemocnice v Mostě pak vyplývá, že dne 26.4.2016 obžalovaný převzal mimo jiné platební kartu VISA patřící zemřelého.

Dle úředního záznamu policejního orgánu již nelze získat kamerové záznamy z bankomatů, u nichž obžalovaný použil platební kartu, respektive u některých bankomatů není kamerový systém ani nainstalován.

K důkazu byla provedena i všechna čestná prohlášení svědků H. K. H. H. K. K. C. K. K. L. L. a P. v nichž tito potvrzují, že zemřelý mnohokrát prohlásil, že svým dětem v žádném případě nic nedá. Svědci H. a K. dále stvrzují, že byli svědkem podpisu závěti pana zemřelého dne 10.4.2016 kolem 13.00 hodin na benzínové čerpací stanici Silmet v Žatci.

Podle protokolu o vydání hmotné věci ze dne 8.12.2016 obžalovaný policejnímu orgánu vydal platební kartu VISA zemřelého.

Z listin Nemocnice Most vyplývá, že při převozu zemřelého z Nemocnice Žatec do nemocnice v Mostě byl tento připojen na dýchací přístroj a utlumen léky, takže nebyl schopen komunikace. Té nebyl schopen až do své smrti dne 26.4.2016. Při přijetí do Nemocnice Žatec byl obžalovaný zemřelým uveden jako osoba, jíž si přeje předávat informace o svém zdravotním stavu. Obžalovaný se také v průběhu hospitalizace o zdravotní stav zajímal a opakovaně jen navštěvoval.

Obžalovaného se dotazovali na příbuzné zemřelého a tento uvedl, že má nějaké děti v Praze, ale nemá na ně žádný kontakt. Věci zemřelého byly obžalovanému předány dne 26.4.2016 v odpoledních hodinách. Na jinou osobu nebyl znám kontakt a on uvedl, že bude zajišťovat pohřeb. Bylo též přihlédnuto k tomu, že se obžalovaný o pacienta zajímal a byl ustanoven jeho opatrovníkem. Jednou z předaných věcí byla i platební karta VISA, přičemž žádná ze zúčastněných osob si nevzpomíná, že by u karty byl nějakým způsobem uveden PIN. K tomu nemocnice přiložila lékařské zprávy A■■■■■■■■■■ M■■■■■■■■■■ list o prohlídce zemřelého a seznam převzatých věcí, v nichž je mimo jiné zahrnuta karta VISA.

Vzhledem k tomu, že byl zemřelý přijat bez vyslovení svého souhlasu, bylo zahájeno soudní řízení o vyslovení přípustnosti jeho převzetí do zdravotní péče, přičemž Okresní soud v Mostě ve svém rozhodnutí ze dne 24.4.2016 ustanovil obžalovaného opatrovníkem zemřelého.

Zpráva JUDr. Ivany Demutové, notářky v Žatci, obsahuje shodné skutečnosti, které uvedla a dále rozvedla ve své výpovědi.

Ze sdělení České spořitelny a.s. se zjišťuje, že osobní účet zemřelého byl založen dne 28.9.1998, zůstatek činí 60.035,69 Kč a dispoziční právo k němu má pouze majitel účtu. K tomu banka připojila výpis z účtu za duben 2016, z něhož jsou zřejmé bankovní transakce popsané ve výroku tohoto rozsudku.

Obžalovaný předložil soudu soupis výdajů a řadu účtenek o tom, jaké výdaje měl od smrti obžalovaného vynaložit na péči o psa, potravu, péči o dům, atd.

24. Soud má za to, že dokazování bylo provedeno v rozsahu předpokládaném ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu a pokud takto provedené důkazy hodnotil v souladu se zásadou dle § 2 odst. 6 trestního řádu, dospěl k závěru, že vina obžalovaného byla prokázána.

V průběhu dokazování soud provedl jednak výslech řady osob, jejichž výpovědi jsou shora popsány, které se vyjadřovaly jak k okolnostem vzniku a uplatnění závěti, tak k tomu, jaké měl mít zemřelý vztahy se zákonnými dědici a jak se na jejich adresu vyjadřoval mezi svými známými. Lze shrnout, že obžalovaný popsané finanční transakce nikterak nepopírá a odůvodňuje je předpokládanými budoucími výdaji a tím, že měl představu o tom, že bude dědit ze závěti. Tato jeho obhajoba však byla vyvrácena, jak bude dále popsáno. Stejně tak měl soud k dispozici řadu listin, přičemž oproti důkaznímu stavu, který zde byl v době rozhodnutí o vrácení věci k došetření přibyl významný důkaz v podobě znaleckého posudku z oboru kriminalistika, technická expertiza písemností, který odhalil tu skutečnost, že závěť sice obsahuje podpis zemřelého, avšak tento byl do jejího textu vkopírován, tj. nebyl učiněn vlastnoručně zemřelým na originální text závěti.

Soud nejprve k důkaznímu návrhu obhájce na výslech znalce podotýká, že jej shledal nadbytečným. Ke znaleckému posudku vyhotovenému v jiné věci bylo v tomto řízení přistupováno v souladu s ustálenou soudní praxí jako k listinnému důkazu, soud neshledal potřebu pro zadání vlastního znaleckého zkoumání k posouzení totožné otázky, tedy validity závěti, resp. její kopie, když originál nikdy nebyl k dispozici, proto ani není na místě výslech znalce. Navíc podstata projednávané věci nespočívá tak docela na posouzení platnosti závěti, kdy lze poukázat i na bod 7. odůvodnění zrušujícího usnesení krajského soudu ze dne 2.12.2019, které sice hovoří o nutnosti předběžně posoudit eventuální závěry pozůstalostního řízení, avšak v tom směru, zda vůbec mohou ovlivnit zejména subjektivní stránku a právní posouzení jednání obžalovaného, kdy za zcela zásadní fakt odvolací soud vypichuje tu skutečnost, že obžalovaný nebyl do skončení dědického řízení oprávněn disponovat s finančními prostředky zemřelého. Navíc, krajský soud tento svůj závěr vystavěl přes předpoklad, který výslovně rovněž zmiňuje, a to, že obžalovaný měl při výběru finanční hotovosti povědomost o závěti v jeho prospěch, kdy tuto skutečnost odvolací soud označil za, v dobu jeho rozhodování, nespornou. O to více je potom třeba posuzovat trestní odpovědnost obžalovaného za jednání popsané ve výroku tohoto rozsudku, tedy za opakovaný převod, resp. výběr finančních prostředků z účtu zemřelého ihned po jeho smrti za situace, kdy v době tohoto jeho počínání, které nikterak nepopírá, platná závěť neexistovala.

Ponechá-li soud stranou závěry znaleckého posudku, opatřeného v rámci občanskoprávního řízení vedeného Obvodním soudem pro Prahu 4, které zjevně obžalovaný rozporuje a nesouhlasí s nimi, je třeba uvést, že i při neexistenci těchto znaleckých závěrů by nebylo možno učinit závěr o tom, že zde existovala platná závěť náležitě v originále podepsaná jak svědky, tak zejména zemřelým, a to v jeden okamžik a že tedy obžalovaný vůbec mohl mít představu, že se stane dědicem majetku zemřelého, či jeho části. Obhajoba obžalovaného o tom, že měl originál závěti v ruce, s tímto navštívil notářskou kancelář JUDr. Demutové, předložil ji zde tajemnici notářky, následně si z ní nechal vyhotovit ověřenou kopii na Obecním úřadě v Holedeči, vrátil ji na místo, kde ji vzal, tj. do stolu v domě zemřelého, přičemž tato se měla ztratit je zcela nevěrohodná a nelogická.

Ač svědkyně D. [redacted] opakovaně setrvala na vyjádření, že viděla originál závěti, nelze tomuto vyjádření přikládat natolik podstatnou váhu, aby mohlo vyvrátit další skutečnosti zjištěné dokazováním. Předně soud poukazuje na zcela zásadní vyjádření svědkyně K. [redacted] které učinila v závěru své výpovědi, a to, že na závěti, kterou ověřovala byly pouze dva podpisy v dolní části textu, vedle sebe, přičemž zcela jasně trvala na tom, že jí předkládaná kopie závěti není listinou, kterou ověřovala. V tomto směru lze připustit, že jak tato svědkyně, tak krátce před ní svědkyně Děrková viděli jiné vyhotovení závěti, než jehož kopie existuje, mohlo se například jednat o závěť opatřenou podpisy svědků, avšak bez podpisu zůstavitele (který byl jak ze znaleckého posudku zjištěno, dokopírován).

Z výpovědi JUDr. Demutové i svědkyně D. [redacted] plyne, že v rámci jednání v notářské kanceláři obžalovaný vůbec neřešil otázku náležitého uplatnění závěti, ale pouze to, jaké může mít při jejím uplatnění problémy ve vztahu k neopominutelným dědicům a částku 10 000 Kč, která dle závěti měla těmto připadnout. Je s podivem jednak to, že pokud se v této kanceláři byl zjevně bezprostředně po smrti zemřelého takto opakovaně radit, nenechal si zde vyhotovit kopii závěti, nezkonzultoval svůj záměr manipulovat s významnou částí finanční hotovosti zemřelého a nezajímalo jej, jak závěť uplatnit v dědickém řízení. Navíc toto jeho počínání svědčí o pochybách, které ve vztahu k údajné závěti měl, ty mu ale zjevně nebránily v tom, aby činil tak významné odklony finančních prostředků z účtu zemřelého.

Navíc, o tom, že obžalovaný zjevně o podvodnosti svého počínání v rámci dědického řízení věděl, svědčí i jeho chování ve vztahu k notářce Mgr. Musilovou. Dle popsání emailové komunikace s ní je zjištěno, že již dne 17.5.2016 jí obžalovaný kontaktoval a ač v rámci poměrně obsáhlého sdělení uvádí řadu, pro dědické řízení nepodstatných informací, naprosto se nezmiňuje o tom nejpodstatnějším, a to, že má existovat závěť, a to přesto, že údajné majetkové plány zemřelého pro případ jeho smrti popisuje, tak jak je pod bodem 23. odůvodnění popsáno. Pokud byl v průběhu května až srpna 2016 obžalovaný notářkou vyzýván k předložení závěti, nikdy tak neučinil, ač dostavit se měl již 14.6.2016, nikdy nesdělil, že originál se měl ztratit, naopak ještě v červnu 2016 uváděl, že tento je v domě zemřelého a současně předkládá čestná prohlášení svědků, pročež již 10.8.2016 sděluje notářce, že jedná s pozůstalými dětmi o řešení dědictví dohodou stejným dílem, přičemž na další předběžné šetření 26.8.2016 se opět nedostavil. Je s podivem, že údajnou ztrátu závěti obžalovaný vůbec nezmiňuje, navíc, ani v trestním řízení neuvádí zcela jasně, v jakém období k ní mělo dojít, když je zjevné, že již od května 2016 byl vyzýván k jejímu předložení a lze tak předpokládat, že pokud by originál skutečně existoval a byl uložen v domě obžalovaného, tento by pro ni šel a zjistil-li by, že byla odcizena, věc by řešil, a to ať již informací notářce či oznámením Policii ČR. Nic takového se ovšem nestalo.

O úmyslech obžalovaného svědčí i jeho chování vůči dětem zemřelého – svědkům M. [redacted] M. [redacted] a J. [redacted] T. [redacted] Z jejich výpovědí jasně vyplynulo, že při prvotním setkání s obžalovaným, které proběhlo, když navštívili Dobříčany a byli místními nasměrováni právě na obžalovaného, se jej výslovně dotazovali, zda zemřelý zanechal závěť a tento jim odpověděl, že nikoliv, což za situace, kdy obžalovaný setrvává na tvrzení, že závěť byla platně sepsána před smrtí zemřelého, je opět s podivem. O nekalosti jeho počínání ostatně svědčí i fakt, že jim při tomto setkání ani při jednání u notářky nesdělil, že provedl podstatnou finanční transakci z majetku zemřelého, která je předmětem obžaloby a také to, že ač v textu závěti je uváděno jméno, příjmení

a rodné číslo všech dětí zemřelého, žádný takový konkrétní údaj obžalovaný nesdělil např. v nemocnicích, kdy ze zprávy Nemocnice Most přímo plyne, že se obžalovaného dotazovali na příbuzné zemřelého a tento uvedl pouze to, že má nějaké děti v Praze, ale nemá na ně žádný kontakt, přitom pokud existovala platná závěť obsahující shora uvedené údaje, mohl jistě uvést alespoň nacionálně děti a jejich rodná čísla.

Pokud jde o různá vyhotovení kopií závěti, která v průběhu řízení soud získal, a to ať již kopie černobílé, vč. černobílé ověřovací doložky, či kopie černobílá s ručně modře vyplněnou doložkou, či kopie, na níž jsou podpisy a ruční vpisky barvy modré, avšak zjevně již kopírované, a úvahu obhajoby, že snad autorem poslední jmenované kopie mohl být někdo z dětí zemřelého, kdy za situace, kdy obhájce trval na předložení originálu dokladu o ukončení studia J. M. zřejmě má jít o takovou konstrukci, že zákonní dědici zemřelého zcizili originál závěti a poté vytvářeli její kopii, tak tuto úvahu soud zcela odmítá. Není vůbec zřejmé, co by tímto způsobem zákonní dědici získali, pokud by skutečně měla existovat platná závěť, která by se komukoliv nehodila a dotčený ji skutečně našel, prostě by ji zničil a je naprosto nelogické, že by vytvářel jakési kopie, navíc, jak plyne ze závěru znalce, s dokopírovaným podpisem zemřelého. Navíc z listinných důkazů získaných z dědického řízení jasně vyplývá, že verzi kopie závěti s barevnými podpisy zaslal 27.6.2016 sám obžalovaný M. M. – viz čl. 551 pv-552, 565 a 573 spisu. Soud tak nepochybuje o tom, že právě obžalovaný je autorem této kopie listiny.

Lze tak shrnout, že neexistuje originál závěti, s touto měl naposledy manipulovat obžalovaný a přitom nebylo zjištěno, že by kdokoliv ze zákonných dědiců měl přístup do domu, popř., že by tuto možnost měla jiná osoba než obžalovaný. Stejně tak není prokázáno, že by došlo k násilnému vstupu do domu.

Soud s ohledem na shora uvedené závěry proto má za prokázané, že závěť nikdy nebyla platně sepsána a podepsána zemřelým zůstavitelem, tato byla účelově vytvořena obžalovaný v úmyslu neoprávněně nakládat s majetkem zemřelého, ať již bezprostředně po jeho smrti prostřednictvím finančních transakcí, jež jsou mu nyní kladeny za vinu či následně za účelem získání jeho nemovitého majetku.

Při tomto závěru si soud je vědom faktu, že v trestním řízení vypovídala řada svědků ve prospěch obžalovaného. Takto svědci K. a H. v podstatě shodně vypověděli, že podepsali závěť současně se zemřelým a tedy stvrzují, že měla existovat řádně sepsaná a všemi zúčastněnými podepsaná závěť a dalších několik svědků se vyjadřuje k podpisu čestných prohlášení, které se týkají tvrzení, že zemřelý se před svou smrtí vyjadřoval o tom, že svým dětem nic neodkáže. Výpovědi svědků K. a H. však s ohledem na důkazní situaci, zejména s ohledem na neexistenci originálu závěti a závěry znaleckého zkoumání však nejsou způsobilé obstát a soud má důvodné podezření, že k jejich podpisu závěti došlo nikoliv současně se zemřelým, ale buď za situace, kdy jeho podpis již byl do závěti dovložen, popř. za situace, kdy zde jeho podpis ještě nebyl a tento jej před nimi ani nepřipojil. Lze poukázat, že o nevěrohodnosti jejich výpovědi může svědčit mj. i skutečnost, kým měl být svědek K. požádán o podpis závěti, on sám tvrdí, že byl požádán přímo zemřelým, a to dokonce opakovaně. Obžalovaný však ve své výpovědi k této okolnosti uvedl, že svědky zajišťoval on sám. Je otázkou, zda se skutečně dostavili na onu čerpací stanici k podpisu aniž zde učinil podpis i zemřelý a byli v tomto směru určitým blíže nezjištěným způsobem zmanipulováni obžalováním, či zda vědomě vypověděli nepravdu a tudíž se dopouštějí přečinu křivé výpovědi. Výpovědi ostatních svědků, signatářů oněch čestných prohlášení, sice popisují, jak se měl zemřelý o svých dětech vyjadřovat, soud toto nikterak nezpochybňuje, ovšem, ač není účelem tohoto řízení rozplétat rodinné vztahy, zjevně to nebyli zákonní dědicové, kdo rozpad vztahů způsobili, neboť se tak stalo v době, kdy byli malými dětmi. Zemřelý byl zjevně osobou nadužívající alkohol, léta se s dětmi nestýkal, měl zdravotní potíže, cítil se osamělý a navíc rád předváděl své bohatství a ukřivďenost, proto se zřejmě o dětech vyjadřoval tak, jak svědci popsali, avšak tato zjištění nemají žádný vliv na posouzení trestní odpovědnosti obžalovaného projednávaným skutkem, nesnižují společenskou škodlivost jeho jednání spočívajícího v tom, že bezprostředně po smrti zůstavitele zcela úmyslně zcizil část jeho majetku, aniž k tomu byl jakkoliv

oprávněn. Navíc existují i taková vyjádření svědků, která rozhodně nepodporují vyjádření signatářů čestných prohlášení, lze poukázat např. na výpověď svědka M. který jasně uvedl, že zemřelý, ač byl jeho celoživotním kamarádem a byli v telefonickém kontaktu, mu nikdy nesdělil, že by hodlal sepsat závěť v neprospěch dětí. Naopak ve vztahu k dětem J. a M. mluvil o tom, že je podělí. Svědkyně F. jednak rovněž vyvrací, že pochybení ve vzájemných vztazích by bylo na straně dětí zemřelého a dále, ač spolu se svědkem Š. potvrdili, že zemřelý hovořil o tom, že dětem nic nechce zanechat, oba shodně uvedli, že o zámyslu sepsat závěť se jim nikdy nesvěřil, stejně tak, ač s ním byli v častém kontaktu, jim nikdy nesdělil, že nějakou závěť sepsal. Navíc je zjevné, že zemřelý se rozhodně „nehystal“ zemřít a v tomto směru je rovněž podivné, že údajná závěť měla být sepsána krátce před jeho náhlou smrtí.

Závěr o vině obžalovaného nemůže zvrátit ani jeho obhajoba v tom smyslu, že finanční prostředky, které krátce po smrti zemřelého převedl či vybral, použil na úhradu nákladů spojených s péčí o psa, popř. o dům a že snad v podstatě měl být povolán zůstavitelem ke správě pozůstalosti ve smyslu ustanovení § 1677 odst. 1 NOZ. Pokud jde o péči o psa, přislíbil-li obžalovaný zemřelému, že se o něj postará, což zjevně i činil, jde o jeho osobní závazek, jehož plněním nelze odůvodňovat to, že vzápětí po smrti převedl či vybral částku 140 256 Kč. Navíc, i kdyby byl takto pověřen, porušil by ustanovení § 1679 odst. 1 NOZ dle kterého lze při správě pozůstalosti z této něco zcizit nebo použít jako jistotu pouze tehdy, vyžaduje-li to zájem na zachování hodnoty nebo podstaty spravovaného majetku, jinak za protiplnění. Taková situace rozhodně před finanční transakcí, jež je obžalovanému kladena za vinu nenastala a předpokládaná, byť dlouhodobá, dobrovolná péče o psa ji nepředstavuje. Navíc, pokud obžalovaný následně dospěl k závěru, že jej péče o psa zatěžuje, mohl jej předat správce dědictví, jež byla následně ustanovena, popř. věc řešit již na počátku dědického řízení s ve věci činnou notářkou. Nic takového však neučinil. Dle názoru soudu na škodu vzniklou v souvislosti s předchozím protiprávním jednáním obžalovaného nelze započítávat následné další výdaje, které, byť v souvislosti s majetkem zůstavitele, avšak o své vlastní vůli, nekonzultované s nikým, obžalovaný učinil.

25. Soud má ze všech shora uvedených důvodů za prokázané, že bezprostředně v den smrti V. M. kdy získal legálně jeho platební kartu, kdy PIN kód získal ještě od zemřelého, obžalovaný poukázal z jeho na svůj účet částku 110 000 Kč a dále v následujících dvou dnech vybral prostřednictvím bankomatu částky 2x 15 000 Kč a rovněž tak dne 29.4.2016 provedl platbu v částce 256,- Kč. Takto učinil bez jakéhokoli právního titulu i faktického důvodu a způsobil tak škodu v celkové výši 140 256 Kč ke škodě dosud přesně neustanovených dědiců zemřelého. Takto navíc učinil za situace, kdy věděl, že neexistuje platná závěť v jeho prospěch. Jednal přitom nepochybně v úmyslu přímém ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť věděl, že není dědicem, že dědické řízení v době těchto finančních transakcí ani nezapočalo a že si přisvojuje finanční prostředky, které mu v dané chvíli nepatří. V příčinné souvislosti s tímto jeho úmyslným jednáním vznikl následek v podobě škody, která ve svém úhrnu převyšuje hranici škody větší ve smyslu § 138 odst. 1 trestního zákoníku, neboť přesáhla významně částku 50.000,- Kč. Právní kvalifikace jeho jednání jako přečinu krádeže podle ustanovení § 205 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku je tak zcela na místě.
26. Soud současně podotýká, že ve vztahu k celé dědické podstatě s ohledem na zjištění o závěti je důvodné podezření, že se obžalovaný mohl, a to ve stadiu pokusu, dopustit dalšího protiprávního jednání podvodného charakteru, kdy hrozící způsobená škoda by se zřejmě s ohledem na předpokládanou hodnotu nemovitostí pohybovala v řádech milionů korun.
27. Při úvaze o druhu a výměře trestu soud přihlédl k ustanovení § 38 a následujících trestního zákoníku a shledal, že k osobě obžalovaného není zjištěno žádných dalších negativních skutečností, tento je bezúhonný, což je polehčující okolnost. Přitěžuje mu pouze způsobení spíše vyšší škody v rámci škody větší. Z uvedených důvodů soud při uvážení trestní sazby, která dle § 205 odst. 3 trestního zákoníku činí 1-5 let, považuje za přiměřenou konkrétní výměru trestu v délce 18 měsíců.

Současně shledává splněnými podmínky § 81 odst. 1 trestního zákoníku pro podmíněný odklad trestu odnětí svobody, přičemž za dostatečnou ke zjištění, zda obžalovaný již vede řádný život považuje zkušební dobu v délce dvou let. Současně je obžalovanému ukládána povinnost, aby ve zkušební době podle svých sil hradil škodu, kterou trestným činem způsobil, když lze předpokládat, že oprávněnými takto budou současní zákonní dědici zemřelého V. M., tj. jeho tři děti. Takto uložený trest a povinnost soud považuje za adekvátní k dosažení nápravy předchozího protiprávního jednání obžalovaného.

28. Dále soud posuzoval uplatněné nároky na náhradu škody, kdy tyto vznesly J. T. M. a M. a správkyně pozůstalosti JUDr. Pytelová. Ve vztahu ke všem těmto osobám musel postupovat dle § 229 odst. 1 trestního řádu, neboť je zřejmé, že do současné doby nebylo ukončeno pozůstalostní řízení, a tudíž, ač lze okruh dědiců předpokládat, nebyl odpovídajícím rozhodnutím soudu v řízení o dědictví určen. V tomto směru lze poukázat např. na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 6 To 49/92, dle kterého jasně vyplývá, že před přiznáním nároku na náhradu škody dědicům poškozeného musí být bez pochyb vyřešena otázka, zda jde skutečně o právní nástupce poškozeného. Za situace, kdy dědické řízení není skončeno, nelze vyloučit, že nastane okolnost, která by nyní předpokládaný okruh dědiců změnila. V případě posouzení oprávněnosti uplatnění nároku na náhradu škody správkyní dědictví soud vycházel z úvahy, že dle našeho právního řádu není možné přiznat nárok na náhradu škody vůči nikomu jinému než vůči konkrétnímu subjektu, tj. fyzické nebo právnické osobě, jíž vznikla škoda či jejímu nespornému právnímu nástupci. Postavení správkyně dědictví neumožňuje její zahrnutí do okruhu těchto osob, přičemž současně výrok o přiznání nároku ku prospěchu dědické podstaty není možný a právně správný. V tomto směru soud uvažoval i o možné analogii v případě, kdy je nárok na náhradu škody přiznáván fakticky k rukám insolvenčního správce, kdy taková rozhodnutí jsou běžná, ovšem vždy vyžadují, aby byla konkrétně známa osoba poškozeného či jeho právního nástupce, což v projednávaném případě s ohledem na běžící dědické řízení nenastalo. V této fázi dědického řízení proto o uplatněných nárocích na náhradu škody rozhodnout nelze, proto bylo rozhodnuto tak, jak uvedeno ve výroku rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Lounech, a to ve lhůtě osmi dnů ode dne jeho doručení.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce. Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě, nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu 1. stupně, podle § 251 tr. řádu také odůvodněno tak, aby bylo

patrně, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Odvolání nemohou podat ti, kdož se ho výslovně vzdali.

Louny 27. července 2020

Mgr. Hana Bachová v. r.
samosoudkyně

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem projednal ve veřejném zasedání konaném dne 16. srpna 2021 v trestní věci obžalovaného A. P. narozeného o odvoláních obžalovaného a poškozených M. M. narozeného a J. T. narozeného proti rozsudku Okresního soudu v Lounech ze dne 27. 7. 2020, č. j. 4 T 7/2017-748, a rozhodl

takto:

- I. Podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. se napadený rozsudek k odvolání obžalovaného částečně zrušuje ve výroku, jímž bylo obžalovanému podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku uloženo, aby ve zkušební době podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil.
- II. Podle § 256 tr. ř. se odvolání poškozených M. M. a J. T. zamítají.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Lounech ze dne 27. 7. 2020, č. j. 4 T 7/2017-748, byl obžalovaný A. P. uznán vinným ze spáchání přečinu krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, jehož se podle zjištění soudu prvního stupně dopustil tím, že (cit.) *poté, co dne 26. 4. 2016 v Nemocnici v Mostě na adrese Most, J. E. Purkyně čp. 270/5, zemřel jeho přítel V. M. nar. 17. 7. 1952, téhož dne po předložení občanského příkazu č. 203249606 v nemocnici převzal věci zesnulého, mezi kterými se nacházela i platební karta zn. VISA č. vedená k účtu České spořitelny a.s., č. patřícího zesnulému a za pomoci této karty pak dne 26. 4. 2016 převedl z účtu zesnulého na svůj účet č. finanční prostředky ve výši 110 000 Kč, dne 27. 4. 2016 vybral z účtu zesnulého finanční hotovost ve výši 15 000 Kč u bankomatu České spořitelny a.s. umístěného v prodejně Tesco Žatec, dne 28. 4. 2016 vybral z účtu zesnulého finanční hotovost ve výši 15 000 Kč u bankomatu GE Money Bank a.s. v obchodní zóně Chomutov a dne 29. 4. 2016 zaplatil nákup v prodejně Tesco Žatec ve výši 256 Kč přesto, že k účtu ani platební kartě zesnulého neměl dispoziční právo a odcizil tak celkově finanční částku ve výši 140 256 Kč ke škodě dosud přesně neustanovených dědiců zesnulého V. M.* Za tento trestný čin byl obžalovaný odsouzen podle § 205 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku mu byla současně uložena povinnost, aby ve zkušební době (podmíněného odsouzení) podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byli poškození J. T. M. a JUDr. L. P. odkázáni s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný bezprostředně po jeho vyhlášení do protokolu odvolání, které pak duplicitně podal ještě prostřednictvím svého obhájce a dodatečně jej (rovněž prostřednictvím obhájce) velmi obšírně odůvodnil. Soud prvního stupně vytkl, že v podstatě kopíroval obžalobu a provedl jen dílčí, tedy neúplné, dokazování. Z neúplného dokazování navíc za existence tzv. opomenutých důkazů učinil zcela nesprávné závěry. Trestní soud podle jeho úsudku nemůže a nesmí zasahovat do dědického práva hmotného ani předjímat a determinovat výsledky civilního sporu o dědické právo. V neposlední řadě podle něj byla patrná snaha předsedkyně senátu (soudu prvního stupně) napomáhat obžalobě zejména při výslechu zásadních svědků podpisu listiny závěti, kdy ponechala naprostou volnost žalobkyni při jejich výslechu, jakkoli tato opakovaně pokládala cíleně matoucí otázky, na které tyto svědci již odpověděli, aniž by tomuto postupu předsedkyně senátu zabránila. Podle obžalovaného se tedy aktivně připojila na stranu žalobkyně a společnými silami se ze svědků snažily získat odpovědi, které by odpovídaly jejich představám a cíli vedoucímu k naplnění obsahu obžaloby, i za cenu zjevného porušení

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kuštková.

zákona a porušení základních lidských práv, nejen při výslechu dvou svědků podpisu listiny závěti, kteří byli pod palbou nesourodých otázek jak žalobkyně, tak předsedkyně senátu, psychicky zcela na konci svých sil a zjevně hrozilo jejich psychické zhroucení a zjevná bezmoc se jakýmkoli způsobem bránit. Odvolatel poukázal na výpovědi osob přítomných podpisu listiny závěti, podle nichž jim V. M. předložil listinu závěti a požádal je o podpisy na ní, a před nimi také závět podepsal, přičemž tito naprosto stejně vypovídali jak v přípravném řízení trestním, tak před civilním soudem i před trestním soudem v předmětném řízení, kdy jasně uvedli, že hned poté odjeli domů, protože měli i svou práci. Jednoznačně podle obžalovaného odpověděli i na dotazy, kdy a kým byli osloveni, aby se stali svědky podpisu závěti. Tito se nad vůlí V. M. vůbec nepozastavili, protože velmi dobře znali jeho po léta konstantní a veřejně deklarovanou vůli, že jeho děti po jeho smrti nedostanou ničeho. Věděli také o tom, že J. M. na svého otce podával trestní oznámení a exekuce, kterými se domáhal výživného, aniž by kdy svému otci předložil potvrzení o studiu. Další část odůvodnění svého odvolání věnoval obžalovaný otázkám toho, zda J. M. pracuje nebo nikoli a z čeho tedy žije a obstarává své základní životní potřeby, jakož i otázkám neprovedení soudního ověření, zda studoval a řádně dostudoval. Novinářské články připojené jako příloha odůvodnění odvolání pak podle odvolatele jednoznačně dokumentují, jak je v tuzemsku snadné získat titul a zapsat si jej do občanského průkazu. Dále obžalovaný okresnímu soudu vytkl odmítnutí návrhu na výslech soudního znalce stejně jako dalšího znaleckého posudku a výslechu soudního znalce PhDr. Záruby, kterému J. M. také telefonoval a nikdo neví, kolik soudních znalců vlastně takto oslovil a proč a jaký byl obsah jeho rozhovorů se znalci. Z hlediska procesního postupu soudu prvního stupně vytkl, že žalobkyně i právní zástupce poškozených věděli, že soud bude končit a byli na to i připraveni, přičemž soud prvního stupně nic takového ve svém posledním protokolu ani neavizoval a obžalovaný tak předpokládal, že dojde k výslechu soudního znalce. Popsal také situaci v jednací síni okresního soudu, kdy si žalobkyně se zástupcem údajných poškozených dopisovala lístečky, a byli v dobrém rozmaru, zatímco předsedkyně trestního senátu hleděla na monitor a sledovala jen protokolaci protokolující soudní úřednice. Stejně pak platí i o e-mailové korespondenci ze dne 29. 6. 2017 mezi právními zástupci J. M. a jeho polorodých sourozenců M. M. a J. T. mezi nimiž muselo dojít k předchozí komunikaci o obsahu předmětného e-mailu založeného ve spisu jako důkaz obžalovaného. Ostatně na samotném e-mailu je hlavička papíru z neznámých důvodů začerněná a někdo musel mít důvod i zájem na tomto začernění a rozhodně je to velmi neobvyklé, stejně jako na dvou stranách hlavičkového papíru zvláštním způsobem ohraničený text i poněkud nesouvislé vodorovné čáry. J. M. se pak před oběma soudy od textu distancoval s tím, že si na to najal advokátní kancelář. Obsah e-mailu podle obžalovaného asi nikoho nenechá na pochybách o cíli, což lze dávat i do souvislosti s pozdějším dějem a vývojem civilního i trestního řízení, ale i s pozdějším znaleckým posudkem a (straně obžalovaného doslova utajovaným) diplomem J. M. Jakmile nedošlo k naplnění předpokladu e-mailu, následovala dvě trestní oznámení a v mezidobí byl „ztracen“ originál listiny závěti z nemovitosti zůstavitele; rozhodně to nebyl obžalovaný, kdo by za této situace měl nejmenší zájem na „ztrátě“ originálu závěti, navíc podepsané před dvěma svědky za současného podpisu zůstavitele. Kdosi zřejmě nepředpokládal, že si obžalovaný originál listiny závěti úředně ověřil a ještě se informoval u JUDr. Demutové, notárky v Žatci, kde si její tajemnice originál závěti černobíle ofotografovala a předala jej JUDr. Demutové, což by rozhodně neučinila, kdyby tam chyběl podpis zůstavitele. Civilní soud původně konstatoval, že znalecký posudek nebude provádět, nicméně v protokolu bylo uvedeno slovo „zatím“. Provedení znaleckého posudku se obžalovaný vůbec nebránil, což sdělil už i civilnímu soudu, který však soudně znalecký posudek zadal až po několika letech, navíc v situaci, kdy byli vyslechnuti všichni obžalovaným navržení svědci, kteří zcela jasně soudům sdělili pravou, letitou a veřejně deklarovanou vůli zůstavitele, že jeho děti po jeho smrti nedostanou ničeho. Obžalovaný vyjádřil svůj názor, že zvukový záznam je přesvědčivým důkazem všech zásadních porušení základních norem spravedlivého procesu včetně důvodných pochybností o nezávislosti a nestrannosti (nepodjatosti) předsedkyně senátu soudu prvního stupně. Dále

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kuštková.

obžalovaný podotkl, že i v přípravném trestním řízení prokazatelně vypovídal jak na úřední záznamy, tak shodně i do protokolu, a soud nevznnesl dotaz, zda souhlasí i se čtením úředních záznamů o jím opakovaně podaných vysvětleních naprosto totožných s dalšími výslechy i před soudy, protože neměl a nemá žádný důvod nevypovídat ve věci samé a nechápe ani tento exces. Naprosto stejně vypovídaly i JUDr. Demutová a paní K. s akcentem na bezprostřednost, protože k těmto výslechům či podáním vysvětlení by soud, po otázce souhlasu se čtením, měl přihlížet. Poněkud velmi vzácnou a neméně pozoruhodnou výjimkou podle obžalovaného nejspíš je výpověď paní K. která se v trestním řízení jaksi i po mnoha letech a v rozporu s výpovědí jak v přípravném řízení, tak při výslechu v civilním řízení, rozpomněla i na údajně chybějící podpis zůstavitele až po znaleckém posudku, jehož obsah, obecně vzato, nemohla znát a tyto zásadní rozpory v jejích výpovědích soud prvního stupně neodstranil. Přesto považoval výpověď paní K. před trestním soudem za zásadní. Je i otázkou, zda by skutečně bylo možné, aby zkušená a řádně proškolená ověřující úřednice obecního úřadu bez dalšího osvědčila listinu s tak zásadním nedostatkem. Za daného stavu a při rozporech v jejích výpovědích její výpověď nemůže vůbec obstát a zůstat trestním soudem nepovšimnuta. Neprovedení výslechu soudního znalce a revizního znaleckého posudku, v souvislosti s užíváním magisterského titulu J. M., který ani svému otci (zůstaviteli) přes opakované výzvy nikdy nepředložil doklad potvrzující jeho studium, obžalovaný dává do souvislosti s paděláním listiny závěti, protože všechny tři děti opakovaně a po mnoho dlouhých let nejevily vůbec žádný zájem ani o těžce nemocnou a imobilní matku zůstavitele, tedy svou babičku, a také svého otce nechali i s jeho matkou jejich osudu. Vědomí dětí zůstavitele, že ničeho z masy dědictví nedostanou, je motivovalo k opakovanému podávání trestního oznámení na obžalovaného, ale i k e-mailové korespondenci s ním, v níž mu poněkud úskočným způsobem nabízeli jeden milion korun a dům v Dobříčanech, pokud nepodá civilní žalobu na určení, že je závětním dědicem. Okresnímu soudu dále obžalovaný vytkl, že se spokojil s úředně ověřenou fotokopii údajného vysokoškolského diplomu a Janu M. vyhověl i v tom, aby tyto listiny byly odděleny od spisu a obžalovaný nemohl vůbec zjistit, jakou vysokou školu údajně studoval. Důsledkem napadeného rozhodnutí je to, že trestní rozsudek v podstatě ovládá i civilní řízení, čímž je zvyrazněn důvod jeho odvolacích námitek, to vše za situace, kdy v civilním řízení dosud nebylo rozhodnuto o tom, kdo je a kdo není dědicem a z jakého titulu, a není ověřen znalecký posudek, ani nebyl pořízen další znalecký posudek a nebyl vyjasněn rozpor mezi výpověďmi. Za dané procesní situace soud prvního stupně zašel ještě dále a svým rozsudkem mu uložil povinnost k náhradě částky, kterou prokazatelně vynaložil na zajištění výživy pro psa zůstavitele, jenž mu kladl na srdce, aby se staral o jeho psa, který je nedílnou součástí masy dědictví, o něhož se tedy postaral a plnil tím morální závazek vůči zůstaviteli. Ústavní soud zcela jasně uvádí, že k prokázání toho, kdo je dědicem, postačí svědecké výpovědi, které soud prvního stupně bez dalšího (a podle obžalovaného libovolně) zcela překvapivě a nedůvodně označil za nevěrohodné, vzdor zakázané libovůli, nestrannosti a nezávislosti soudu i předvídatelnosti práva. Zde je podle něj velmi patrné kopírování obžaloby, kde je uvedena stejná nepravda, a jsou zde velmi vážné pochybnosti o nezávislosti a nestrannosti soudu prvního stupně. Nad jakoukoli pochybnost bylo podle odvolatele prokázáno, že se poškození jak ke svému otci, tak ke své nemocné babičce, po celou dobu chovali zavrženíhodným způsobem a odtud nemohou být ani dědici ze zákona, nicméně soud nezajímalo, zda i za tohoto nepřehledného stavu dokazování se jím obžalovaný snažil vyplatit po 10 000 Kč podle listiny závěti, což obžalovaný považuje za poněkud neprofesionální pokus o účelovou snahu najít nějaký způsob, který by měl být v jeho prospěch. Rovněž tvrzení J. M., že nikdy neviděl originál listiny závěti, je zcela zavádějící už proto, že viděl a fotil si ověřenou první černobílou kopii s originální ověřovací doložkou už v dědickém spise pověřené notářky a nepochybně viděl i barevnou fotokopii originálu listiny závěti. Ani žalobkyně, ani soud prvního stupně, si podle obžalovaného zřejmě neuvedomili, že (slovy Ústavního soudu) trestním řízením nelze obcházet dědické řízení. V další obsáhlé části odůvodnění odvolání se obžalovaný znovu vracel k již nadneseným otázkám, zejména k (podle celé řady přímých svědků jednoznačné) letité vůli zůstavitele, aby jeho děti po jeho smrti nedostaly z jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kuštková.

majetku ničeho, a k otázce studia a získání či nezískání akademického titulu J. M. E-mailová korespondence právního zástupce J. M. v níž se zjevnou lží snažil, aby obžalovaný nepodal žalobu o určení platnosti závěti a že je oprávněným dědicem podle platné závěti, byla všemi soudy opomíjena a nedůvodně přehlížena, stejně jako tvrzení zmocněnce JUDr. S. o tom, že mu obžalovaný údajně poslal barevnou fotokopii listiny závěti, kterou předložil při hlavním líčení, jež je zcela nepravdivé, protože obžalovaný tehdy vůbec nevěděl, že uvedený zmocněnec zastupuje M. a J. T. není pravdou, že by mu jakoukoli listinu kdy posílal. Posléze se obžalovaný v odůvodnění svého oprávněného prostředku znovu vrátil k výpovědi ověřující úřednice – svědkyně K. která při bezprostředním výsledku v přípravném řízení trestním a před civilním soudem rozhodně neváhala a nezpochybnila, že by na jí ověřované listině chyběl podpis zůstavitele, nicméně po mnoha letech se rozpomněla, že prý tam chyběl jeden podpis, aniž by si zřejmě vůbec uvědomila, že takovou listinu by vůbec neměla ověřovat už pro její zásadní vadu v případě chybějícího podpisu a absence vyžadovaných náležitostí. V dalším se obžalovaný znovu zabýval výpovědí JUDr. Demutové, notárky v Žatci, a její tajemnice, svědkyně D., která jednoznačně uvedla, že by spolehlivě rozpoznala technickou fotokopii barevné listiny závěti, a že si je doslova jistá, že šlo o originál závěti psané na stroji a originál podepsané. V ostatním pak obžalovaný v odůvodnění svého odvolání obsáhle rekapituloval obsah některých svědeckých výpovědí a vyjadřoval se mj. ke svědku M. o němž se mu přitom zůstavitel jako svému velmi dobrému kamarádovi nikdy a nikde nezmiňoval. Jde-li o údajnou krádež, obžalovaný znovu odkázal na své výpovědi v přípravném trestním řízení s tím, že tvrzení soudu o opaku se nezakládají na pravdě a spisy to jen dokumentují. Zůstavitelem byl označen jako kontaktní osoba a posléze byl soudem ustanoven jeho opatrovníkem. PIN kód mu V. M. sdělil pro všechny případy, neboť mu uložil, aby se postaral o jím milovaného psa. Platební kartu mu předala nemocnice, kde došlo k náhlému a nikým nečekanému úmrtí V. M. Nic neodcizil a i soudy požadované výdaje za psa bez dalšího doložil, přičemž na psa vynaložil násobně více, než kolik činila částka na účtu zůstavitele. Absentuje zde i nezbytná subjektivní stránka přečinu krádeže. Za zvlášť alarmující obžalovaný považuje poněkud aktivní závěr soudu prvního stupně uvedený ve výroku o náhradě údajné škody, neboť za tohoto stavu soudního rozhodnutí prokazatelně měl tuto způsobit především sám sobě a navíc mnohem vyšší, než kterou vyčíslil soud prvního stupně. Trestní rozsudek omezuje civilní řízení a v důsledku jej pak zcela degraduje jako dědice, což nepochybně byl i cíl údajných poškozených. Listina závěti podle obžalovaného prokazatelně existovala, existuje i její první černobílá (úředně ověřená) kopie. Originální listinu závěti viděla a také to potvrdila i „velmi zkušená a neméně vážená a bezúhonná“ tajemnice notárky v Žatci, paní D., a potvrdila to i „nepochybně ctihodná a velmi vážená“ JUDr. Demutová, opět „velmi zkušená a ctihodná“ notárka v Žatci, a to bez dalšího. Ověřovala ji k tomu určená úřední osoba, paní K., přičemž obžalovaný se obává, že listinu bez podpisů by rozhodně nikdy nikdo neověřoval, tím méně úředně, s následky z toho vyplývajících. Z hlediska právní kvalifikace jeho jednání soudem prvního stupně obžalovaný namítl, že podle napadeného rozsudku se měl dopustit přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 a odst. 3 tr. zákoníku, ale žádné písmeno zde není ani uvedeno, tedy nejspíš podle písm. a) – c), což je jistě poněkud zvláštní, jakkoli může jít o písarskou chybu. Základním předpokladem je pojem „přisvojení si“, dále pojem „zmocnění se věci“ a třetím předpokladem a pojmem je „způsobení škody na cizím majetku“. Listina závěti prokazatelně existovala, existuje její úředně ověřená černobílá první fotokopie, a to bez dalšího. Jde zde o dědické, tedy o civilní řízení, v němž dosud nebylo rozhodnuto ani o okruhu dědiců, ani o jejich dědické způsobilosti či nezpůsobilosti; za tohoto stavu věcí není ani možné hovořit jednak o cizí věci, ale ani o cizím majetku. Jsou zde svědecké výpovědi dvou svědků podpisu listiny závěti, tato jednoznačně zněla ve prospěch obžalovaného a korespondovala s letitou vůlí zůstavitele potvrzenou bezpočtem svědků. Okresní soud v Mostě jej ustanovil opatrovníkem zůstavitele. Po jeho úmrtí mu zdravotnické zařízení vydalo jeho osobní věci včetně platební karty. Závěrem proto obžalovaný navrhl, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Modifikovaný konečný návrh pak učinil obhájce obžalovaného

spolu s obžalovaným v písemném podání – závěrečném návrhu předloženém v rámci veřejného zasedání o odvolání za účelem jeho založení do spisu. Navrhli v něm, aby odvolací soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a obžalovaného zprostil obžaloby. Ještě před tím v předmětném písemném podání předloženém odvolacímu soudu v průběhu veřejného zasedání poněkolkáté rozvedli v zásadě stejné okolnosti, které byly zmiňovány již v písemném odůvodnění podaného odvolání, a nově poukázali též na Ústavním soudem opakovaně mnohokrát závazným způsobem deklarovanou připomínku, že trestní řízení je *ultima ratio*, a tam, kde je možné věc řešit v civilním řízení, nemá místo řízení trestní.

3. Včasné odvolání proti shora označenému rozsudku podali též poškození M. ■■■■■, M. ■■■■■ a J. ■■■■■. T. ■■■■■ a to prostřednictvím svého zmocněnce, přičemž toto své odvolání (také prostřednictvím zmocněnce) odůvodnili. Uvedli, že z ustanovení § 228 odst. 1 tr. ř. je zřejmé, že je povinností a nikoli toliko možností soudu uložit obžalovanému povinnost k náhradě škody v případě, že jsou k tomu splněny zákonné podmínky. Výjimkou z tohoto postupu může být pouze situace, kdy takovému postupu brání zákonná překážka. Výroková část napadeného rozsudku obsahuje přesné vyčíslení škody způsobené obžalovaným. Ta poškozeným nebyla ze strany obžalovaného dosud uhrazena. Podle konstatování okresního soudu byla důvodem pro neuložení povinnosti obžalovanému k náhradě škody skutečnost, že ještě nebylo pravomocně rozhodnuto o tom, kdo je dědicem po zesnulém V. ■■■■■. M. ■■■■■ spolu s odkazem na absolutně nepřiléhavé rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 6 To 49/92, které naopak podporuje argumentaci poškozených. Uvedené podle nich není samo o sobě důvodem pro to, aby byli se svým nárokem odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních. Orgány činné v trestním řízení si posuzují předběžné otázky, které se v řízení vyskytnou, samostatně. To, zda poškození jsou či nejsou dědici po zemřelém V. ■■■■■, není podle nich otázkou týkající se osobního stavu. Soud tak mohl za účelem uložení povinnosti k náhradě škody sám posoudit, zda jsou odvolatelé dědici zemřelého V. ■■■■■. M. ■■■■■. Otázku právního nástupnictví zemřelého si podle nich mohl zodpovědět sám soud v nadepsaném řízení, v souvislosti s čímž odkázali na usnesení Nejvyššího soudu č. j. 8 Tdo 591/2013-54, z něhož je jasné, že soud může v trestním řízení jako předběžnou otázku pro účely náhrady škody posuzovat též otázku právního nástupnictví (dědění). Rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 6 To 49/92 nepovažoval za nesprávné to, že byl přiznán nárok na náhradu škody dědicům poškozené, ale to, že jim byl přiznán, aniž by krajský soud řádně posoudil otázky objektivního dědického práva a případně zaměřil dokazování na otázky subjektivního dědického práva poškozených. I v tomto případě navíc z citovaného rozsudku Nejvyššího soudu vyplývá, že soud se v rámci trestního řízení může zabývat otázkou dědění. Z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, který z důvodů pro odkázání poškozených na řízení ve věcech občanskoprávních měl být podle názoru soudu naplněn a proč. Skutkové otázky podstatné pro rozhodnutí o subjektivním dědickém právu byly podle názoru poškozených v potřebném rozsahu vyjasněny. Zemřelý byl rozvedený a měl tři děti. Nezanechal žádná právní jednání pro případ smrti, která by byla evidována v evidenci vedené Notářskou komorou České republiky. V trestním řízení poté bylo rovněž prokázáno, že závěr předkládaná obžalovaným A. ■■■■■, P. ■■■■■ nebyla pravá. Pakliže byl obžalovaný uznán vinným, výše škody byla součástí popisu skutku uvedeného ve výroku rozsudku a zároveň škoda nebyla dosud nahrazena, byla povinnost přiznat uplatněný nárok poškozeným. I kdyby tato argumentace nebyla shledána přílehavou, nebránilo nic tomu, aby případně byla náhrada škody způsobená jednáním obžalovaného přiznána k rukám správkyne pozůstalosti JUDr. Lenky Pytelové. Postavení správce pozůstalosti je podle poškozených natolik podobné postavení insolvenčního správce, že by v tomto případě nebylo přiznání náhrady škody k rukám správce pozůstalosti nesprávné. Posouzení, kdo je dědicem po zůstaviteli, není v takovém případě vůbec důležité. Úkon správce pozůstalosti je totiž toliko vykonávat prostou správu majetkové podstaty. Zde je možno nakreslit paralelu k postavení insolvenčního správce, což podporuje i občanskoprávní judikatura (R 52/1998 či R 17/1998). Insolvenční správce, stejně jako správce pozůstalosti, mají povinnost vykonávat takovou činnost, aby nedocházelo ke znehodnocení majetkové podstaty, resp. aby došlo k zachování spravovaného souboru jmění – pozůstalosti. Mezi

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kuštková.

tyto činnosti poté náleží také vymáhání pohledávek, které není úkonem, jenž by přesahoval rámec prosté správy – běžného hospodaření. Závěrem tedy poškození M. M. a J. T. navrhli, aby byl rozsudek zrušen ve výroku o náhradě škody a odvolacím soudem bylo nově rozhodnuto tak, že se poškozeným přiznává nárok na náhradu škody.

4. Krajský soud v Ústí nad Labem jako soud odvolací přezkoumal z podnětu podaných odvolání podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k následujícím závěrům.
5. Předně je možno potvrdit, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, bylo postupováno podle příslušných procesních předpisů a nebylo zjištěno žádné porušení práv obžalovaného, tedy ani jeho práva na obhajobu (které v celém průběhu trestního stíhání aktivně realizoval prostřednictvím zvoleného obhájce), jelikož A. P. byl v přípravném řízení (jakkoli tehdy využil zákonného práva na odepření výpovědi) i v průběhu řízení před soudem vyslechnut a v hlavním líčení mu byl dán dostatečný prostor pro všechna jeho vyjádření, který plně využil.
6. Dokazování provedl Okresní soud v Lounech způsobem a v rozsahu předpokládaném v ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. a postupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Při svém rozhodování z takto zjištěného stavu také vycházel. Ve vztahu k významným skutkovým okolnostem podle § 2 odst. 6 tr. ř. v souladu s procesní zásadou volného hodnocení důkazů důkladně zhodnotil provedené důkazy na podkladě svého vnitřního přesvědčení, které bylo založeno na adekvátním uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemných souvislostech. Závěry soudu prvního stupně ohledně skutkových zjištění jsou správné a odvolací soud na ně proto může ve stručnosti již na tomto místě odkázat, neboť odůvodnění písemného vyhotovení rozsudku pokládá za vyhovující požadavkům kladeným na něj ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř.
7. Lze plně vycházet z množiny důkazů provedených již nalézacím soudem. Odvolací soud v rámci veřejného zasedání žádné dokazování neprováděl, ostatně žádné mu ani v průběhu veřejného zasedání nebylo navrženo a před přikročením k přednesu konečných návrhů strany žádné návrhy na doplnění dokazování neměly. Jelikož soud prvního stupně hodnotil jím provedené podstatné důkazy v souladu se zásadami formální logiky, nedopustil se jejich desinterpretace a průběh veřejného zasedání před odvolacím soudem nepřinesl žádná nová zjištění, neexistuje žádný důvod a ostatně ani zákonný instrument ke změně hodnocení důkazů učiněného nalézacím soudem, který je k tomu ze zákona prioritně povolán (srov. § 263 odst. 7 tr. ř., podle něhož z hlediska změny nebo doplnění skutkových zjištění odvolací soud může přihlížet jen k důkazům, které byly provedeny ve veřejném zasedání před odvolacím soudem, a tyto důkazy hodnotí v návaznosti na důkazy provedené soudem prvního stupně v hlavním líčení; odvolací soud je vázán hodnocením těchto důkazů soudem prvního stupně s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud sám ve veřejném zasedání znovu provedl). Soud prvního stupně při svém závěru o vině obžalovaného důvodně vycházel především z četných důkazů listinného charakteru, včetně těch, které se týkají převodů finančních prostředků zemřelého V. M. jejich výběrů a dalších způsobů použití platební karty. Zohlednil též výpověď svědkyně M. K. a obsah znaleckého posudku RNDr. Miloslava Musila, soudního znalce z oboru kriminalistika a písmoznalectví, opatřeného v rámci občanskoprávního řízení vedeného Obvodním soudem pro Prahu 4 pod sp. zn. 40 C 133/2017 (jehož předmětem je žaloba o určení, že žalobce – A. P. – je dědicem zůstavitele V. M. ze závěti), podle něhož je kopie závěti s velkou pravděpodobností v originále montáží, kde podpis V. M. není zřejmě vyhotoven psacím prostředkem, ale je do textu buď dokopírován na barevné tiskárně, nebo je vložen jako obrazový soubor do textu potvrzení a s tímto pak barevně vytištěn, přičemž sporný podpis znění „V. M.“ na sporných závětích totožné stavby je pravděpodobně kopií pravého podpisu V. M. Zároveň platí, že finanční transakce popsané v tzv. skutkové větě napadeného rozsudku ani sám obžalovaný nijak nepopřel,

tedy je zřejmé, že tyto proběhly, nicméně odůvodňoval je předpokládanými budoucími výdaji a svou subjektivní představou o tom, že právě on bude dědicem ze závěti.

8. Pokud jde o skutkový stav a vyhodnocení provedených důkazů, okresní soud velmi podrobně rozebral své úvahy, zejména v bodě 24. odůvodnění napadeného rozsudku na jeho stranách 14 až 17, a na tyto lze plně odkázat, neboť se s nimi krajský soud v podstatě ztotožňuje; za dané situace tak již není nutné ani účelné je nyní pouze reprodukovat. Mimo rámec tohoto odůvodnění napadeného rozsudku lze snad pouze ještě doplnit, že zdejšímu soudu v době rozhodování o stížnosti státní zástupkyně proti usnesení Okresního soudu v Lounech ze dne 24. 1. 2019, č. j. 4 T 7/2017-463, jímž byla věc vrácena státnímu zástupci k došetření, které bylo usnesením zdejšího soudu ze dne 2. 12. 2019, č. j. 6 To 124/2019-503, zrušeno a okresnímu soudu bylo uloženo, aby o věci znovu jednal a rozhodl, ještě nebylo známo to, že v souběžně vedeném občanskoprávním řízení bude v budoucnu vypracován výše zmíněný znalecký posudek znalce RNDr. Miloslava Musila a to, že jeho závěry obžalovanému nebudou prospívat. Soud prvního stupně nikterak nezpochybňoval výpovědi svědků, kteří popisovali, jak se měl zemřelý V. M. vyjadřovat o svých dětech, k čemuž však doplnil, že to zjevně nebyli zákonní dědicové, kdo způsobil rozpad vztahů se zůstavitelem, neboť se tak stalo v době, kdy byli malými dětmi, zemřelý byl zjevně osobou nadužívající alkohol a léta se s dětmi nestýkal. Z pohledu odvolacího soudu je třeba dodat, že i kdyby se však připustilo, že své děti chtěl vynechat jako dědice svého majetku a závětí hodlal povolat jako svého dědice obžalovaného, snadno mohlo dojít k tomu, že takovýto hypotetický úmysl nestihl včas zrealizovat, a to vzhledem k jeho, zjevně náhle nastalým, zdravotním problémům a nečekanému skonu, přičemž naposledy zmíněné okolnosti vcelku jasně plynou i z výpovědi samotného obžalovaného (jde-li o nastalé zdravotní problémy, které byly příčinou smrti V. M.). Závěr, ke kterému došel soud prvního stupně, s uvedeným tedy nijak nekoliduje. K poznámce okresního soudu o zjevnosti toho, že zemřelý se rozhodně „nechystal“ zemřít a v tomto směru je rovněž podivné, že údajná závěť měla být sepsána krátce před jeho náhlou smrtí, lze ještě doplnit skutečnost vyplynulší též z provedeného dokazování, že po smrti V. M. zcela zmizelo vybavení domu v Dobříčanech, který přitom vyklízel právě obžalovaný, nicméně to není předmětem tohoto trestního řízení, přičemž soud je vázán obžalovací zásadou.
9. Zároveň odvolací soud v dané věci neshledal existenci žádného skutečně zásadního opomenutého důkazu; rozsah dokazování z pohledu toho, co je předmětem trestního řízení, tedy krádež finančních prostředků z bankovního účtu zemřelého V. M., byl vyčerpávající, všechny nabízející se důkazní zdroje byly využity a není zde žádný patrný důkaz, jímž by mohl sám odvolací soud doplnit dokazování nebo by k jeho provedení mohl a měl zavazovat okresní soud (ostatně ani odvolatel sám či prostřednictvím obhájce žádné doplnění dokazování ve veřejném zasedání před krajským soudem již nenavrhoval).
10. Pokud jde o konkrétní obsah odvolání obžalovaného, z podstatné části jde o opakování námitek z předchozích fází trestního řízení (srov. např. závěrečnou řeč obhájce v hlavním líčení a jeho četná písemná podání), jichž si byl soud prvního stupně vědom a fakticky na ně reagoval v písemném odůvodnění napadeného rozsudku. V podrobnostech lze odkázat na podrobné vyhodnocení provedených důkazů a objasnění podstatných úvah soudem prvního stupně, jehož závěry odvolací soud v zásadě sdílí, přičemž nemá nejen mechanismus, jak se od něj v dané věci odchýlit (srov. znovu ustanovení § 263 odst. 7 tr. ř.), ale zejména ani věcný důvod. Písemné odůvodnění odvolání je množstvím textu velmi obsáhlé, avšak poněkud nepřehledně strukturované, určité totožné námítky se v něm na různých místech vícekrát opakují, autor se ke stejným tématům s přerušením následně vrací apod. Řada z nich se také do jisté míry míjí s podstatou toho, co je předmětem tohoto trestního řízení vedeného pro krádež finančních prostředků; především k oné podstatě se odvolací soud ještě dále v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádří, nicméně aby předešel případné argumentaci poukazující na nevypořádání se s částí odvolacích námitek, i na ně nyní zareaguje.

11. Bylo-li namítáno, že se předsedkyně senátu nalézacího soudu v podstatě aktivně připojila na stranu žalobkyně, což se mělo projevit při výslechu zejména svědků podpisu listiny závěti, je třeba uvést, že důkladný výslech svědků, jejichž svědectví odporuje jiným dostupným důkazům, nelze rozhodně pokládat za porušení práva na spravedlivý proces, a bylo naopak projevem pečlivosti soudu prvního stupně, pokud výslech svědků neprováděl pouze formálně, ale s reálným zájmem o věc, a snažil se důkladně objasnit jednotlivé skutkové okolnosti související (byť nepřímo) s projednávanou věcí.
12. Z průběhu řízení jasně vyplynula animozita obžalovaného ve vztahu k J. M. jednomu z potomků zesnulého V. M. který se po svém otci měl exekučně domáhat dlužného výživného, a snaha zkoumat, zda a jakým způsobem jmenovaný studoval, vystudoval a získal akademický titul, nicméně toto nemá žádnou souvislost se skutkem popsáním v podané obžalobě, který je předmětem tohoto trestního řízení, jehož předmětem naopak není doba trvání vyživovací povinnosti V. M. vůči J. M. a případné dluhy na výživném. To, proč soud prvního stupně nezařadil vypracování dalšího znaleckého posudku a použil (jako listinný důkaz) znalecký posudek vypracovaný ve věci vedené Obvodním soudem pro Prahu 4 pod sp. zn. 40 C 133/2017, jakož i to, proč nevyslychal soudního znalce PhDr. Zárubu, jehož měl kontaktovat J. M. bylo v odůvodnění napadeného rozsudku vysvětleno (např. na jeho straně 15 nahoře). K tomu může zdejší soud doplnit, že J. M. mohl jako poškozený oslovit libovolný počet znalců, nicméně není známo, že by jakýkoli soudní znalec na žádost J. M. vypracoval nějaký znalecký posudek. Každopádně žádný znalecký posudek žádnou ze stran řízení předložen nikdy nebyl. Navíc již soud prvního stupně zmínil (a v tom tkví *gros* celé věci), že podstata toho, co trestní soud projednává, nespočívá tak docela v posouzení platnosti závěti.
13. Přiznat důvodnost nelze ani odvolací námitce, podle níž měli státní zástupkyně i zmocněnec poškozených vědět, že soud bude končit, a byli na to připraveni, ačkoliv soud prvního stupně nic takového ve svém posledním protokolu ani neavizoval a obžalovaný předpokládal, že dojde k výslechu soudního znalce, popř. k zadání dalšího znaleckého posudku stran údajného padělku listiny závěti. Nebylo povinností soudu prvního stupně, aby v průběhu hlavního líčení kdykoli stranám avizoval, v jakém okamžiku bude dokazování uzavřeno a kterého dne, resp. v rámci kterého hlavního líčení, bude přikročeno k přednesu závěrečných řečí. Je věcí samotného obžalovaného či jeho obhájce, pokud (nesprávně) předpokládali, že bude ještě prováděno nějaké další dokazování a soud bude zadávat svůj vlastní písmoznalecký posudek týkající se listiny závěti nebo bude vyslyšet soudního znalce, který zpracoval znalecký posudek pro civilní soud. Je třeba připomenout, že soud není povinen každému důkaznímu návrhu vyhovět a musí zvážit, které důkazy je vzhledem k předmětu trestního řízení třeba provést a které nikoli (k tomu srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 7. 1999, sp. zn. III ÚS 87/99, ze dne 28. 7. 2004, sp. zn. I. ÚS 566/03, nebo ze dne 20. 2. 2004 sp. zn. IV ÚS 219/03).
14. V odůvodnění odvolání popisované záležitosti týkající se e-mailové korespondence mezi zmocněnci poškozených nejsou skutečnostmi, které by mohly vést k závěru o nesprávnosti napadeného rozsudku. Zmocněncům poškozených nic nebrání v tom, aby mezi sebou komunikovali, a nelze z toho vyvozovat jakési důsledky. S tím související dílčí odvolací námitky o začernění hlavičky papíru na samotném e-mailu a neobvyklosti tohoto kroku, nebo o textu ohraničeném zvláštním způsobem a poněkud nesouvislých vodorovných čarách, se jeví jako poněkud paranoidní. Obhajoba zde vycházela z kopií e-mailové komunikace založených ve spisu na č. I. 523 p. v. a 524. Jde o totožné e-maily, které byly již dříve založeny dopisu, a to ve fázi přípravného řízení (č. I. 295 – 296). Vzájemným porovnáním těchto totožných listin je patrné, že hlavička advokátní kanceláře vystupující pod názvem Dostál & Sorokáč je autenticky vyvedena v kombinaci černé a tmavě modré barvy, přičemž několikerým kopírováním, resp. skenováním a opětovným tiskem, tmavě modré písmo v černém poli již zaniklo, nebylo patrné a navenek se tak může jevit, že část dokumentu byla začerněna, nicméně jde o místo, kde se nacházelo jen záhlaví hlavičkového papíru. Naprosto stejně lze vysvětlit i vodorovné čáry vzniklé podle všeho

skenováním a výtiskem méně kvalitní kopie. Rozhodně zde však nedošlo k žádné manipulaci s textem daného dokumentu.

15. Vysvětloval-li obžalovaný absenci originálu listiny závěti tím, že on sám neměl nejmenší zájem na „ztrátě“ originálu závěti, lze tomu oponovat tím, že takový zájem by obžalovaný mít mohl, pakliže reálně závět v platné podobě neexistovala a nedostatky konkrétní listiny, ať již v podobě absence podpisu zůstavitele či jeho překopírování nebo obrazové montáže z jiného dokumentu apod., by z originálu byly ještě mnohem snadněji zjištělné, než z pouhé kopie. S výpovědí svědkyně V. D. pracovnice notářské kanceláře JUDr. Ivany Demutové, se soud prvního stupně v odůvodnění svého rozsudku řádně vypořádal (srov. pasáž odůvodnění na straně 15 uprostřed). Zdejší soud nehodlá polemizovat o variantě tvrzené pravé, letité a veřejně deklarované vůle zůstavitele V. M. že jeho děti po jeho smrti nemají dostat ničeho, a důvodech pro tato jeho údajná prohlášení. I kdyby takovouto vůli V. M. skutečně měl (v řízení byly provedeny jak důkazy, které by tomu nasvědčovaly, tak i důkazy opačné), snadno se mohlo stát, že takovouto svou vůli již včas a právně relevantním způsobem před svou smrtí, která byla náhlá, nestihl projevit. To by pak mohlo vysvětlovat motivaci k takové manipulaci s listinou závěti (ať již začala být připravována před skolem V. M. nebo až po něm), kterou popisuje znalecký posudek RNDr. Miloslava Musila opatřený v souběžně vedeném občanskoprávním řízení.
16. Odvolatel se opakovaně vymezoval též proti postupům předsedkyně senátu soudu prvního stupně a vyjádřil pochybnosti o její nezávislosti a nestrannosti. Bylo-li by tomu tak, příslušnou námitku by jistě přednesl již v rámci řízení před soudem prvního stupně a bylo by o ní rozhodnuto. Zde s ní však odvolatel přichází až účelově, poté, kdy výsledek řízení před soudem prvního stupně pro něj nebyl příznivý, a ve zjevné návaznosti na to. Podle § 30 odst. 1 tr. ř. 1 tr. ř. je z vykonávání úkonů trestního řízení vyloučen soudce nebo přísedící, státní zástupce, policejní orgán nebo osoba v něm služebně činná, u něhož lze mít pochybnosti, že pro poměr k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, k jejich obhájcům, zákonným zástupcům, opatrovníkům a zmocněncům, nebo pro poměr k jinému orgánu činnému v trestním řízení, nemůže nestranně rozhodovat. Úkony, které byly učiněny vyloučenými osobami, nemohou být podkladem pro rozhodnutí v trestním řízení. Podle § 30 odst. 2 tr. ř. je soudce nebo přísedící dále vyloučen z vykonávání úkonů trestního řízení, jestliže byl v projednávané věci činný jako státní zástupce, policejní orgán, společenský zástupce, obhájce nebo jako zmocněnec zúčastněné osoby nebo poškozeného. Po podání obžaloby je vyloučen z vykonávání úkonů trestního řízení soudce, který v projednávané věci v přípravném řízení nařídil domovní prohlídku, vydal příkaz k zatčení nebo rozhodoval o vazbě osoby, na niž byla poté podána obžaloba. Podle § 30 odst. 3 tr. ř. je kromě toho z rozhodování u soudu vyššího stupně vyloučen soudce nebo přísedící, který se zúčastnil rozhodování u soudu nižšího stupně, a naopak. Z rozhodování o stížnosti u nadřízeného orgánu je vyloučen státní zástupce, který napadené rozhodnutí učinil, anebo dal k němu souhlas nebo pokyn. Podle § 30 odst. 4 tr. ř. je z řízení o přezkumu příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu vyloučen soudce, který se zúčastnil rozhodování v předchozím řízení. Soudce, který se účastnil rozhodování v řízení o přezkumu příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, je v dalším řízení vyloučen z rozhodování. Je třeba upozornit, že skutečnosti uvedené ve shora citovaných ustanoveních jsou jedinými zákonnými důvody pro vyloučení soudce. V ustanovení § 30 odst. 1 tr. ř. pak zákon uvádí taxativně pouze tři důvody vyloučení soudce, jimiž je jeho poměr k projednávané věci, poměr k uvedeným osobám a konečně poměr k jinému orgánu činnému v trestním řízení. Projednávanou věcí je přitom nutno rozumět skutek a všechny faktické okolnosti s ním související, přičemž důvod vyloučení osoby soudce pro poměr k věci musí mít zcela konkrétní podobu a osobní charakter podmiňující vznik pochybností o schopnosti takové osoby přistupovat k věci a k úkonům jí se dotýkajícím objektivně. Nemůže proto postačovat pouze poměr abstraktního rázu, který se kupříkladu promítá v hodnocení důkazů a z něj vycházejícím přístupu k projednávané věci, protože pak nejde o osobní poměr k věci samé,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kuštková.

ale toliko o odlišný názor týkající se hodnocení důkazů. Důvodem pro vyloučení soudce ve smyslu § 30 odst. 1 tr. ř. nejsou ani výhrady zaměřené proti vedení řízení ze strany soudce nebo vůči jeho nezávislé rozhodovací činnosti. Obecně se naproti tomu poměrem k projednávané věci podle standardní judikatury rozumí zejména to, že příslušný orgán činný v trestním řízení vystupuje ve věci jako poškozený (§ 43 tr. ř.), jako svědek (srov. rozhodnutí č. 62/1980 Sb. rozh. tr.) nebo jako tlumočník (srov. rozhodnutí č. 10/1990 Sb. rozh. tr.). Poměrem k uvedeným osobám se rozumí osobní vztah konkrétního soudce (státního zástupce, policejního orgánu nebo osoby v něm služebně činné) k určitým osobám na trestním řízení zúčastněným, kdy tento soudce bude k takovým osobám zejména v poměru příbuzenském, švagrovském, ve vztahu druha a družky, popř. ve vztahu úzce přátelském anebo naopak nepřátelském. Po přezkoumání obsahu předloženého spisového materiálu je třeba zdůraznit, že na podkladě obžalovaným namítaných skutečností nelze učinit závěr, že u předsedkyně senátu soudu prvního stupně Mgr. Hany Bachové byl dán takový poměr k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, jaký má na mysli ustanovení § 30 odst. 1 tr. ř. Poměr vyloučené osoby k věci i k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, musí mít zcela konkrétní podobu a *osobní charakter*, aby mohl být dostatečně pádným důvodem podmiňujícím vznik pochybnosti o schopnosti takové osoby přistupovat k věci objektivním způsobem (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2001, sp. zn. 4 Tz 196/2001, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 1. 2002, sp. zn. 4 Tvo 157/2001, a ze dne 12. 4. 2012 sp. zn. 6 Tdo 313/2012). Nelze za něj bez dalšího považovat poměr abstraktního rázu, který se promítá v práci soudce se spisem, v tom, jak interpretuje a hodnotí důkazy, nebo v právním názoru, k němuž nakonec ve věci dospěl a vyjevil jej ve svém meritorním rozhodnutí a jeho odůvodnění (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 1. 2002, sp. zn. 4 Tvo 157/2001, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2001, sp. zn. 4 Tz 196/2001). Odvolatelem namítané skutečnosti tedy samy o sobě nemohou vést k závěru, že u předsedkyně senátu soudu prvního stupně byl dán takový poměr k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, jaký má na mysli ustanovení § 30 odst. 1 tr. ř. Zároveň nebyl shledán ani žádný jiný z výše uvedených zákonných důvodů pro vyloučení soudce z vykonávání úkonů trestního řízení.

17. Naprosto rozhodně je pak třeba odmítnout výtky týkající se ve své podstatě nezohlednění toho, jak se obžalovaný či JUDr. Ivana Demutová a zejména M. K. vyjadřovali do policejních úředních záznamů o podání vysvětlení, ať již před zahájením trestního stíhání obžalovaného nebo případně poté. Úřední záznamy o vysvětleních podaných různými osobami nejsou důkazy procesního charakteru a tyto jsou v řízení před soudem zcela nepoužitelné (s výjimkou postupu podle § 211 odst. 6 tr. ř., což ovšem není případ posuzované věci), přičemž jmenovaní byli vyslýcháni v řízení před soudem coby svědci (JUDr. Ivana Demutová a M. K. resp. jako obžalovaný (A. P. a lze vycházet jen z jejich procesních výpovědí. Bylo tedy zcela správným postupem to, že soud prvního stupně ani nevznášel dotaz na obžalovaného, zda případně souhlasí se čtením úředních záznamů o jím opakovaně podaných vysvětleních; není namístě takovýto postup soudu označovat dokonce jako exces. Jde-li o svědky, pakliže jsou tito předvoláni jako svědci k soudu a poskytnou svou výpověď, není poté již důvod a ani zákonný podklad pro případný následný postup podle § 211 odst. 6 tr. ř. Je tak třeba ignorovat odvolací námitky týkající se údajných rozporů mezi svědeckou výpovědí M. K. a tím, co měla uvádět v přípravném řízení, neboť v přípravném řízení jako svědkyně vyslýchána nebyla a první její procesně použitelnou výpovědí byla až ta v hlavním líčení, z níž také soud prvního stupně důvodně vycházel.
18. Pokud se obžalovaný pozastavoval nad tím, jak je možné, aby zkušená a řádně proškolená ověřující úřednice obecního úřadu bez dalšího osvědčila listinu se zásadním nedostatkem, jímž měl být chybějící podpis zůstavitele, je třeba připomenout, že M. K. prováděla toliko vidimaci, tedy nezkontrolovala věcně obsah jí předložené listiny z hlediska toho, zda tato listina má všechny právní náležitosti; pouze z předložené listiny pořídila fotokopii, tuto ověřila coby shodnou

s originálně předloženou listinou a obojí pak vrátila obžalovanému. Vidimací se nepotvrzuje správnost údajů v listině ani její právní obsah, za který ověřující pracovník neodpovídá.

19. V odvolání naznačená možná souvislost padělání listiny závěti s tím, že všechny tři děti zůstavitele opakovaně a po mnoho dlouhých let nejevily žádný zájem o těžce nemocnou a imobilní matku zůstavitele, tedy svou babičku, ani o svého otce, nedává logiku, neboť se nutně nabízí otázka, proč by případně právě poškození nebo někteří z nich měli padělat jakousi existující závěť, a proč by ji – mnohem jednodušeji – prostě nezničili, pokud by tato reálně existovala. Uvedeným se ostatně již zabýval i soud prvního stupně v odůvodnění svého rozsudku na straně 16. Záležitostmi souvisejícími s tím, že poškození měli nabízet obžalovanému částku 1 000 000 Kč a dům v Dobříčanech, pokud nebude podávat civilní žalobu, se soud prvního stupně také zabýval a i v této souvislosti vyslyšel svědky, přičemž např. J. M. tuto záležitost zcela logicky vysvětlil tím, že se možná skutečně uvažovalo o tom, že by obžalovanému dali uvedenou finanční částku *nebo* (nikoli „a“) dům v Dobříčanech s tím, že dále nebude vznášet nárok na dědictví, nicméně nikdo existenci závěti nevěřil a tato varianta byla myšlena jen tak, že obžalovanému bude poskytnuta finanční kompenzace za to, že uzná neexistenci závěti, tedy že mu bude přenechán kus z majetkové podstaty s tím, že nebude využívat procesní prostředky.
20. Ohrazoval-li se obžalovaný proti tomu, že zohledněním obsahu znaleckého posudku RNDr. Miloslava Musila opatřeného v občanskoprávním řízení mu bylo odňato právo na přístup k soudu, to vše za situace, kdy v civilním řízení dosud nebylo rozhodnuto o tom, kdo je a není dědicem a z jakého titulu, je třeba podotknout, že trestní soud záležitosti týkající se závěti zkoumal pouze jako předběžnou otázku, přičemž její vyřešení vlastně ani není podstatné pro posouzení skutku, který je předmětem trestního řízení. Civilní soud si v dané záležitosti prováděl a ještě bude provádět vlastní dokazování a nelze nyní předjímat, jaké bude jeho konečné rozhodnutí.
21. Argumenty, že napadeným rozsudkem byla obžalovanému uložena povinnost k náhradě částky, kterou prokazatelně vynaložil na zajištění výživy pro psa zůstavitele, se zabýval již soud prvního stupně a své úvahy v tomto směru rozvedl v odůvodnění napadeného rozsudku na straně 17 dole. S těmi se i odvolací soud ztotožňuje a nemá k nim co dalšího dodat.
22. Způsob projednání věci soudem prvního stupně a výsledek řízení není podle odvolacího soudu projevem libovůle, neboť všechny své úvahy nalézací soud řádně objasnil a logicky vysvětlil. Samotnou nespravedlnost procesu nemůže zakládat jen to, že jeho výsledek je pro obžalovaného nepříznivý, a že bylo rozhodnuto o jeho vině spácháním skutku popsaného v podané obžalobě.
23. Opakovaně odvolatelem zmiňovanému argumentu, že poškození se ke svému otci i své nemocné babičce po celou dobu chovali zavrženíhodným způsobem, a proto nemohou být ani dědici ze zákona, lze oponovat tím, že dědici ze zákona jsou na základě splnění podmínek stanovených objektivním právem, a to v souvislosti se svým příbuzenským vztahem k zůstaviteli, přičemž z obsahu spisového materiálu nplyne, že by V. M. kdy učinil prohlášení o jejich vydědění (či některého z nich), přičemž pro porízení, změnu či zrušení vydědění platí stejná pravidla, jako u závěti; ostatně závěť i prohlášení o vydědění lze zahrnout do jediné listiny.
24. K vymezování se proti tvrzení J. M. že nikdy neviděl originál listiny závěti, které odvolatel pokládá za zavádějící už proto, že viděl a fotil si ověřenou první černobílou kopii a nepochybně viděl i barevnou fotokopii originálu listiny závěti, lze jen stručně podotknout, že příslušné tvrzení J. M. rozhodně zavádějící není, neboť kopie (ať již ověřená či neověřená) přeci již z povahy věci není originálem.
25. A. P. také poukazoval na tu část svědecké výpovědi V. D. v níž vyjadřovala jistotu, že listina předložená jí obžalovaným byla originálem závěti psané na stroji a originál podepsané. K tomu lze uvést, že daný text však ve skutečnosti nebyl psán na psacím stroji, avšak evidentně by připraven v textovém editoru počítače v poměrně nápadném fontu Comic Sans a poté byl vytištěn. Sama JUDr. Ivana Demutová, notářka, kterou chtěl obžalovaný navštívit

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kuštková.

z konzultačních důvodů, neviděla originál listiny, kterou měl obžalovaný předkládat svědkyni V. D. a nelze tak argumentovat tím, že originalitu listiny měla JUDr. Ivana Demutová potvrdit.

26. Za mnohem relevantnější, vzhledem k tomu, co skutečně je předmětem tohoto trestního řízení, lze označit další odvolací argumentaci týkající se samotného trestného činu krádeže, nicméně ani ta nebyla shledána důvodnou. O tom, že před jeho smrtí byl obžalovaný V. M. označen jako kontaktní osoba a soudem byl ustanoven jako jeho opatrovník, není důvodu pochybovat, stejně jako o tom, že PIN kód k platební kartě mu měl právě zesnulý sdělit tzv. pro všechny případy. To samo o sobě však nic nemění na tom, že finanční prostředky uložené na bankovním účtu zemřelého V. M. obžalovanému vlastnický nepatřily. K otázce subjektivní stránky stíhaného přečinu krádeže se sice stručně, ale výstižně, vyjádřil již soud prvního stupně v odstavci 25. odůvodnění svého rozsudku. Rozhodně se nelze ztotožnit s odvolací námitkou A. P., že škodu měl způsobit především sám sobě. Nejednalo se o jeho majetek, ale o majetkovou podstatu, která měla být předmětem budoucího dědického řízení s nejistým výsledkem.
27. Námitky obhajoby týkající se samotné právní kvalifikace uplatněné v napadeném rozsudku jsou taktéž liché. Rozhodně není žádnou vadou, že v rámci právní kvalifikace jednání obžalovaného coby přečinu krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku nebylo uvedeno žádné konkrétní písmeno, podle obžalovaného nejspíše a) až c) odstavce prvního § 205 tr. zákoníku. Tak by tomu bylo v případě, že by si obžalovaný peníze z bankovního účtu V. M. přisvojil jejich zmocněním se za současného spáchání činu vloupáním nebo při naplnění té okolnosti, že by se bezprostředně po činu pokusil uchovat si věc násilím nebo pohrůzkou bezprostředního násilí, příp. že by způsobil na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou. Ustanovení § 205 odst. 1 písm. b), c) tr. zákoníku se zde rozhodně neuplatní, neboť obžalovaný čin nespáchal ani vloupáním, ani za současného pokusu uchovat si věc bezprostředně po činu násilím nebo pohrůzkou bezprostředního násilí. Ustanovení § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku vztahující se ke způsobení nikoli nepatrné škody na cizím majetku by se uplatnilo jen tehdy, nenaplnil-li by obžalovaný znaky kvalifikované skutkové podstaty přečinu krádeže podle § 205 odst. 3 tr. zákoníku, tedy nezpůsobil-li by již škodu větší. Za dané situace tak rozhodně nebylo namístě uvádět, že se měl obžalovaný dopustit přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, jak to měla obhajoba zřejmě na mysli, neboť by bylo vnitřně rozporné, měl-li by vedle sebe stát závěr o způsobení škody na cizím majetku nikoli nepatrné a zároveň škody větší (první znak je již z povahy věci konzumován znakem druhým). Zcela správně tak soud prvního stupně právně kvalifikoval jednání obžalovaného jako přečin krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, tedy bez uvedení konkrétního písmene vztahujícího se k základní skutkové podstatě. Bezpochyby byly naplněny znaky způsobení škody na cizím majetku, neboť daný majetek v okamžiku spáchání skutku pro obžalovaného byl – a i v současné době nadále je – majetkem nikoli jeho vlastním, a *contrario* tudíž cizím. Tvzení A. P., že listina závěti prokazatelně existovala, naráží na fakt, že její originál nebyl nikdy v rámci tohoto řízení ani jakéhokoli jiného řízení předložen. I kdyby realitě odpovídaly svědecké výpovědi o tom, že listinu závěti zůstavitel osobně podepsal před zraky svědků a i tito svědci ji podepsali, do skončení dědického řízení a soudního rozhodnutí o tom, kdo je dědicem a komu majetek zůstavitele případně, si tento majetek, resp. jeho část, obžalovaný nesměl přisvojit, a to ani z té pozice, že byl Okresním soudem v Mostě (vzhledem ke zdravotnímu stavu V. M. před jeho smrtí) ustanoven jeho opatrovníkem.
28. Shrne-li se tedy vše, co zdejší soud výše uvedl, a zaměří-li se nyní již jen na námitky zcela relevantní, které se nemíjejí s podstatou skutku, jenž je předmětem tohoto trestního řízení, je třeba uvést, že samotné dědické řízení dosud skončeno nebylo a nadále se vede civilní spor o tom, zda byla ve věci zůstavitele V. M. jmenovaným zemřelým platně porížena závěť a k dědění tak bude povolán závětní dědic, nebo naopak závěť není platná a bude tudíž nastupovat dědění ze zákona. Danou situaci, aniž by existovalo rozhodnutí civilního soudu, si pro účely svého rozhodování jako

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kuštková.

předběžnou otázku určitým způsobem (a dost možná i nadbytečně) řešil Okresní soud v Lounech, který dospěl ke svému *předběžnému* závěru, že závěť se jeví jako zfalšovaná, tudíž ji nemá za platnou. Nelze nyní predikovat, zda ke shodnému závěru v budoucnu dospěje i příslušný soud, před nímž probíhá občanskoprávní řízení, a zcela vyloučit nyní nelze ani to, že by v onom občanskoprávním řízení mohly být provedeny ještě jakési nově se objevivší, v trestním řízení dosud neznámé, důkazy, které by mohly tento předběžný závěr učiněný nalézacím soudem v rámci trestního řízení modifikovat, byť nyní tomu nic nenasvědčuje, avšak i kdyby k něčemu takovému v budoucnu došlo, na posouzení skutku popsaného v přezkoumávaném rozsudku a právně kvalifikovaného jako trestný čin krádeže by to podle zdejšího soudu nic neměnilo. Ať už totiž obžalovaný je řádným závětním dědicem, nebo jím není (což je závěr, který předběžně učinil Okresní soud v Lounech v napadeném rozsudku), vliv na zhodnocení řešeného skutkového děje optikou trestního práva, včetně subjektivní stránky trestného činu, to reálně nemá. Drtivá většina obšírněji formulovaných odvolacích námitek obžalovaného se vztahovala k závěti a k tomu, jaké úmysly měl mít za svého života posléze zemřelý V. M. zda skutečně avizoval svou nevoli k tomu, aby jeho děti získaly cokoli z jeho majetku apod. To nicméně přímo nesouvisí se stíhaným trestným činem. Zcela hypoteticky – i kdyby tomu tak bylo a i kdyby závěť byla platná, z hlediska zkoumání subjektivní stránky trestného činu lze pokládat takřka za notorietu, a to i z pohledu osob bez právního vzdělání, že dokud není dědictví formálně projednáno a v dědickém řízení není pravomocně rozhodnuto, není možné způsobem, který je v tomto řízení obžalovanému důvodně vytýkán, s majetkovou podstatou spadající do dědictví disponovat. Jakkoli by byl obžalovaný hypoteticky subjektivně přesvědčen, že závěť v jeho prospěch pořídil a řádně signoval zůstavitel a nikdo jiný, tato nebyla zfalšována, není zatížena žádnými právními vadami, v dědickém řízení v budoucnu obtojí a on bude příslušnými státními autoritami potvrzen jako závětní dědic, do doby případného pravomocného rozhodnutí pro něj příslušný majetek zanechaný zůstavitelem byl a nadále je věcí cizí. Připodobní-li odvolací soud uvedené k obdobným životním situacím, prakticky každý běžný občan – právní laik ví, že přichází-li v úvahu jako dědic (tím spíše závětní, nespadaající vůbec do okruhu dědiců ze zákona) určité věci, např. motorového vozidla nebo nemovitosti, pak dokud neexistuje pravomocné soudní rozhodnutí konstatující nabytí jeho vlastnického práva k majetku zůstavitele, na jehož podkladě následně příslušný orgán, tedy např. katastrální úřad (u něhož platí intabulační princip) či orgán vedoucí registr vozidel (kde intabulační princip neplatí) zapisuje nového vlastníka dané věci, příslušná věc zanechaná zůstavitelem mu vlastnický ani jinak nenáleží a pokud si ji přisvojí tím, že se jí zmocní (ať už s ní následně nakládá jakkoli – sám ji užívá, spotřebuje, zničí, zcizí převedením na jiného apod.), jedná protiprávně, jelikož se v tu chvíli nejedná o věc jeho, nýbrž cizí; to, že si ji *pro futuro* hodlá nárokovat v dědickém řízení nebo tak dokonce již učinil, na uvedeném až do pravomocného konce dědického řízení nic nemění. Totéž platí i v posuzované věci, v níž je obžalovanému vytýkáno, že si přisvojil peníze zůstavitele tím, že se jich zmocnil, a nic na tom nemění, že peníze jsou (na rozdíl od nemovitostí nebo motorových vozidel či řady jiných movitých věcí) věcí zastupitelnou, tedy jsou nahraditelné jinými věcmi téhož druhu ve stejném množství. Bylo-li třeba akutně zajistit nejnutnější záležitosti související s majetkem zůstavitele, mohl a měl k tomu obžalovaný použít vlastní finanční prostředky, které by pak mohl uplatnit jako svůj náklad vůči dědické podstatě, před notářkou jako soudní komisařkou pověřenou vedením dědického řízení, potažmo vůči potvrzenému dědici či dědicům (nebyl-li by mezi nimi nebo nebyly-li by jím vynaložené náklady již v průběhu řízení zohledněny v rámci vypořádání mezi jednotlivými dědici). Nadto je třeba poukázat také na to, že s tvrzením o naprosto čistých úmyslech obžalovaného a o tom, že peníze z dědické majetkové podstaty zůstavitele, jichž se zmocnil, hodlal použít k postarání se o psa zemřelého V. M. a k zajištění pohřbu, ostře kontrastuje jeho reálně zjištěný postup, tedy to, že když z cizího bankovního účtu vybíral peníze, které mu nepatřily, nevybral např. jen 10 000 Kč na náklady pohřbu, případně ještě menší přiměřenou částku na prvotní nutnou péči o psa v nejbližších dnech, než bude zajištěna další péče o něj z dlouhodobého hlediska, ale vybral vysokou částku, která je uvedena ve výroku napadeného rozsudku (celkem 140 000 Kč), a to nejprve (dokonce ještě v den skonu V. M.) 110 000 Kč, hned další den 15 000

Kč a dva dny po smrti zůstavitele dalších 15 000 Kč, a také platil nákup v obchodním domě – to nedává logiku, nezapadá to do způsobu jeho obhajoby a naopak se to uplatněné obhajobě příčí. Za dané situace, ať už obžalovaný subjektivně byl či nebyl v domněnku, že v budoucnu bude potvrzen jako oprávněný závětní dědic, jeho jednání naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu krádeže spočívající v přisvojení si peněz zůstavitele, tedy věci cizí (a *contrario* v daném okamžiku totiž nešlo o jeho věc, zmíněné peníze mu nepatřily a nepatří mu dodnes, jelikož dědické řízení dosud neskončilo), které se zmocnil. Zároveň byl naplněn zákonný znak způsobení větší škody na cizím majetku, na čemž nic nemění ani v mezidobí provedená novelizace tr. zákoníku účinná od 1. 10. 2020.

29. Lze tak uzavřít, že provedené důkazy umožňují učinit logický závěr, že došlo k jednání popsanému ve výroku napadeného rozsudku a tohoto se dopustil právě A. P. Neexistuje zde žádný extrémní nesoulad mezi obsahem provedeného dokazování a způsobem, jakým nalézací soud rozhodl. Odvolatel se svými námitkami v podstatě pouze znovu snaží předložit a prosadit svou vlastní (pro něj příznivější) verzi skutkového děje a svou vlastní představu o tom, jak by měl být posouzen. Soud prvního stupně proto nepochybil, pokud po provedeném hlavním líčení uznal obžalovaného A. P. vinným ze spáchání přečinu krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, neboť si skutečně přisvojil cizí věc tím, že se jí zmocnil, a způsobil tak na cizím majetku větší škodu. V dalším lze odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem 25.
30. Akceptovat nebylo možno ani odvolací námitku uplatněnou nově v (odvolacím soudu v písemné podobě krátkou cestou předloženém) konečném návrhu týkající se neaplikování principu subsidiarity trestní represe. K zásadě subsidiarity trestní represe je obecně nejprve nutno uvést, že podle § 13 odst. 1 tr. zákoníku je trestným činem takový protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně. Jinak řečeno, zásadně každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem. Vůči jeho pachateli je pak třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Jen v případě méně závažných trestných činů je uvedené korigováno použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Společenská škodlivost není zákonným znakem trestného činu a význam má jen jako jedno z hledisek pro uplatňování výše zmíněné zásady. Jde-li o spáchání méně závažného trestného činu, je třeba společenskou škodlivost vždy zvažovat individuálně dle specifík konkrétního posuzovaného případu, s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z *hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžné se vyskytující trestným činům dané skutkové podstaty*. V tomto směru je možno odkázat na klíčové stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. Tpjn 301/2012, publikované pod č. 26/2013 Sb. rozh. tr., ale i na závěry plynoucí z dřívějších rozhodnutí Nejvyššího soudu k dané problematice (např. na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2011, sp. zn. 6 Tdo 1508/2010), podle nichž sama existence jiné právní normy umožňující nápravu závadného stavu způsobeného pachatelem ještě sama o sobě nezakládá nutnost postupu jen podle této normy s odkazem na zásadu subsidiarity trestní represe (resp. pojetí trestního práva jako *ultima ratio*), bez možnosti aplikace trestněprávních institutů; byl-li spáchán trestný čin, jehož skutková podstata byla beze zbytku ve všech znacích naplněna, nemůže stát rezignovat na svou roli při ochraně oprávněných zájmů fyzických a právnických osob s poukazem na primární existenci institutů občanského práva, obchodního práva či jiných právních odvětví, jimiž lze zajistit náhradu škody, která byla trestným činem způsobena. Princip *ultima ratio* má jistě své nezpochybnitelné místo v právním řádu, nicméně nemůže být uplatňován vždy a za každou cenu (bez ohledu na konkrétní té které věci) tak, že by v důsledku toho došlo k naprostému potlačení základní funkce trestního řízení, kterou je jak náležité zjištění trestných činů, tak i spravedlivé potrestání jejich pachatelů, za současného působení k upevňování zákonnosti, k předcházení a zamezování trestné

činnosti a k výchově adresátů právních norem – občanů (srov. § 1 odst. 1 tr. ř.). Je nepochybně třeba, aby orgány činné v trestním řízení měly na paměti teorii o subsidiárním či akcesorickém charakteru trestního práva, tedy zásadu pomocné úlohy trestní represe. Trestní právo je v demokratických státech skutečně pojímáno jako nejzazší prostředek (tzv. *ultima ratio*) a takovýto přístup má v soudní praxi nepochybně své místo, nicméně v konkrétní posuzované věci obžalovaného A. P. se nejedná o případ, v němž by bylo takové posouzení možné. Typicky by přicházelo v úvahu např. v takové hypotetické situaci, kdy by se zmocnil výlučně menší částky, která by svou výší skutečně odpovídala nutným nákladům na akutní prvotní zajištění psa zemřelého a pohřbu V. M. kterou by posléze sám, bez ingerence orgánů činných v trestním řízení, vložil zpět na stejný bankovní účet, a došlo by tím k naplnění znaku toliko základní skutkové podstaty trestného činu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. I takovéto hypotetické jednání by po formální stránce rovněž naplňovalo znaky skutkové podstaty příslušného přečinu, ale v popsané situaci by zřejmě bylo namístě aplikovat ve prospěch dosud bezúhonného pachatele zásadu subsidiarity trestní represe. Naproti tomu realita v této trestní věci byla odlišná. Právě její konkrétní okolnosti podle odvolacího soudu znamenají, že v rámci dané skutkové podstaty přečinu krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se v jednání obžalovaného nejedná o skutek svou podstatou bagatelní, který by z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídal běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Je pravdou, že obžalovaný žil do doby spáchání tohoto činu řádným způsobem života a byl dosud osobou z hlediska trestněprávního i přestupkového zcela bezúhonnou, nicméně jde „toliko“ o skutečnost obžalovanému polehčující ve smyslu § 41 písm. p) tr. zákoníku, která také našla svůj odraz v uloženém trestu, nikoli však o důvod, pro který by v posuzované trestní věci mělo použití prostředků trestního práva kolidovat se zásadou subsidiarity trestní represe, resp. se zásadou *ultima ratio* (k tomu přiměřeně srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. 6 Tdo 1403/2014). Lze tedy souhlasit s tím, že nalézací soud, stejně jako před ním i státní zástupkyně, dospěl k závěru o trestní odpovědnosti obžalovaného. Odvolací soud nemá za to, že by nyní posuzovaný trestný čin svou závažností neodpovídal ani těm nejlehčím běžně se vyskytujícím trestným činům dané právní kvalifikace. Sama existence zásady subsidiarity trestní represe a pojetí trestního práva jako nejzazšího prostředku nevylučují závěr o spáchání trestného činu a v návaznosti na to závěr o uložení trestu v případě porušení zákonných povinností, byť takové jednání pachatele je možno trestat i prostředky mimo oblast trestního práva. Aplikaci prostředků trestního práva, jimiž je prováděna právní regulace a sociální kontrola společnosti, nelze v konkrétním projednávaném případě vnímat jako přehnanou a nezdrženlivou a naopak posouzení jednání obžalovaného např. toliko správním orgánem by nebylo možno pokládat za dostatečné. Konkrétní jednání obžalovaného bylo již od počátku důvodně hodnoceno orgány činnými v přípravném řízení trestním jako trestný čin (nejen po formální, ale fakticky i po materiální stránce), stejně tak i soudem nalézacím a totožné stanovisko nyní zaujímá i soud odvolací.

31. Pokud jde o výrok o trestu, proti němuž z povahy věci současně směřovalo podané odvolání, je třeba předeslat, že jako podklad pro úvahu v otázce trestu byly provedeny potřebné důkazy a byla zvážena všechna kritéria významná pro jeho ukládání. Jestliže poté okresní soud přistoupil k uložení trestu odnětí svobody ve výměře osmnácti měsíců, nelze mít proti tomuto postupu žádné výhrady. Jde o trest z hlediska jeho výměry přiměřený, neboť v rámci rozpětí zákonné trestní sazby trestu odnětí svobody (jeden rok až pět let) převyšuje jen nepatrně (o šest měsíců) její samou spodní hranici. Po novelizaci tr. zákoníku účinné od 1. 10. 2020 se způsobená majetková škoda ocitla blíže spodní hranici zákonem nově definovaného rozpětí škody větší podle § 138 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, nicméně nepřesahuje ji jen naprosto nepatrně a podle odvolacího soudu nadále nelze konstatovat, že by obžalovanému uložený trest odnětí svobody byl nepřiměřeně přísný, a bylo by nutné přistupovat v odvolacím řízení k jeho snížení. Ve prospěch obžalovaného vedle jeho dosavadní bezúhonnosti bohužel nelze zohlednit obecně nejtypičtější polehčující okolnost doznání a účinné lítosti, o níž se způsobem své obhajoby připravil, což mu ale není naopak kladeno k tíži, neboť je jeho výsostným právem hájit se jakkoli uzná za vhodné a odvolací soud to plně respektuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kuštková.

Zvolený trest odnětí svobody se nevymyká ani časovému odstupu od okamžiku spáchání trestné činnosti. Výkon uloženého trestu odnětí svobody pak soud prvního stupně správně ještě podmíněně odložil. Nepřiměřenou přísnost uloženého trestu rozhodně nemůže znamenat ani délka zkušební doby v trvání dvou let, po kterou má být sledováním chování obžalovaného potvrzeno, zda šlo o zcela mimořádný exces z jeho způsobu života a adekvátně bude působit jen pohružka trestem bez jeho bezprostředního výkonu, neboť stanovená délka zkušební doby stále jen o jeden rok přesahuje její zákonné minimum. Bude nyní na obžalovaném samotném, aby ve zkušební době naprosto řádným způsobem svého života prostým protiprávními jednání prokazoval svou nápravu; v opačném případě se vystaví riziku následného rozhodnutí o tom, že se ve zkušební době podmíněného odsouzení neosvědčil.

32. Pokud jde o přiměřenou povinnost k náhradě škody uloženou též soudem prvního stupně, byť jde o součást výroku o trestu a nejedná se o výrok učiněný v adhezním řízení, tato přesto má, chtě nechtě, věcnou souvislost jak s rozhodováním o vině (skutkových závěrech), tak i s rozhodováním o uplatnění nároku na náhradu škody. Z hlediska rozhodování o odvolání poškozených J. T. a M. M. platí, že v tuto chvíli skutečně není ukončeno dědické řízení. To, kdo s definitivní platností bude shledán dědicem (dělci) po zesnulém V. M., dosud nebylo v běžícím specializovaném řízení k tomu příslušným rozhodnuto, a přes závěr nalézacího soudu i zdejšího soudu o tom, že obžalovaný se dopustil trestného činu krádeže, v souvislosti s čímž je znám jako subjekt pasivně legitimovaný k její náhradě a známo je i to, jaká byla výše jím způsobené majetkové škody ve vztahu k okamžiku spáchání stíhaného skutku, nadále není postaveno na jisto, jaké konkrétní osoby a v jakém rozsahu a poměru jsou legitimovány aktivně. To, že dědici dosud nebyli přesně ustanoveni a konkrétně nejsou známi, plyne i ze skutkové věty přezkoumávaného rozsudku. Proto se odvolací soud nakonec nepřiklonil k argumentaci odvolatelů – poškozených, a naopak (i ve shodě s konečným návrhem státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem předneseným v rámci veřejného zasedání) přisvědčil závěru nalézacího soudu, že v posuzované věci nelze v adhezním řízení s potřebnou mírou jistoty přiznat nárok na náhradu majetkové škody konkrétním osobám.
33. Tím, komu by vlastně mělo být plněno, se v bodu 28. odůvodnění svého rozsudku soud prvního stupně odpovědně zabýval a s jeho úvahami se v podstatě mohl ztotožnit i krajský soud, jakož i s tím, že nyní nelze obžalovaného v plném rozsahu zavazovat k plnění neustanoveným osobám, byť by tomu tak bylo k rukám správkyně pozůstalosti JUDr. Lenky Pytelové, která ostatně napadený rozsudek akceptovala a žádným oprávněným prostředkem jej z titulu své pozice v příslušné části ani nenapadla. Dědické řízení samotné zůstává neskončeno, jeho výsledek nelze predikovat. Není zde stoprocentní přesah mezi skutkem řešeným v trestním řízení a předmětem dědického řízení. Není také bez jakýchkoli pochybností zřejmé, že by zde bylo možno rozhodovat podle analogie postavení správkyně pozůstalosti k postavení a činnosti insolvenčního správce; svou roli zde hraje i hmotné právo, v jehož rovině se nelze spoléhat na analogii. Proto se krajský soud přiklonil k názoru okresního soudu a uzavřel, že při složitosti dané otázky bylo namíste rozhodnutí soudu prvního stupně o odkázání k trestnímu řízení proti obžalovanému připojených poškozených – odvolatelů J. T. a M. M. – s jejich nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, jimž nic nebrání v tom, aby vůči konkrétní osobě podali civilní žalobu, v níž se budou domáhat zaplacení částky 140 256 Kč (či jiné), ať již nyní, nebo bezprostředně po skončení dědického řízení, jehož konec lze (přinejmenším v prvním stupni) očekávat záhy, neboť jediným důvodem, proč dosud nebylo skončeno, je to, že civilní soud se podle všeho nejprve hodlá seznámit se závěry, k nimž dospěl Okresní soud v Lounech a následně soud zdejší v trestním řízení. Z těchto důvodů byla odvolání poškozených podle § 256 tr. ř. zamítnuta.
34. Za dané specifické situace však se způsobem rozhodnutí o nárocích uplatněných v adhezním řízení poněkud koliduje uložení výše zmíněné přiměřené povinnosti podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku, aby obžalovaný nahradil ve zkušební době podmíněného odsouzení podle svých sil škodu způsobenou trestným činem (jakkoli šlo o součást výroku o trestu). Jak již bylo výše uvedeno, není pochyb o

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kuštková.

tom, že tuto přiměřenou povinnost by měl nést obžalovaný, ale není zřejmé, komu by v průběhu zkušební doby vlastně měl plnit, pokud dědické řízení ještě nebylo skončeno, a jak by následně při rozhodování o zkušební době mohl soud hodnotit jeho vypořádání se s danou povinností, zvláště když i v tzv. skutkové větě napadeného rozsudku figuruje zmínka o tom, že dosud nebylo přesně ustanoveno, kdo je dědicem (dědici) zůstavitele. Proto nakonec bylo odvolání obžalovaného jen v tomto omezeném rozsahu vyhověno, aby nenastal věcný nesoulad se způsobem rozhodnutí o odvolání poškozených a faktickým potvrzením výroku okresního soudu o jejich odkázání na řízení ve věcech občanskoprávních; proto byl z napadeného rozsudku zrušen jen dílčí výrok podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku, jímž byla obžalovanému uložena přiměřená povinnost k náhradě škody způsobené trestným činem v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení, přičemž ve všech ostatních výrocích již zůstal rozsudek Okresního soudu v Lounech nedotčen.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání. Dovolání může podat nejvyšší státní zástupce, a to ve prospěch i v neprospěch odsouzeného pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a odsouzený pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, které se ho bezprostředně dotýká. Odsouzený může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání odsouzeného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání lze podat ve lhůtě 2 (dvou) měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje, a to u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (tj. Okresní soud v Lounech). O podaném dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. Dovolání musí obsahovat (vedle obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 tr. ř.) i údaje, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen uvést, zda dovolání podává ve prospěch či v neprospěch odsouzeného. Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání. Náklady trestního řízení o zcela bezvysledně podaném dovolání činí 10 000 Kč.

Ústí nad Labem 16. srpna 2021

JUDr. Jiří Kroupa v. r.
předseda senátu

vypracoval soudce:
Mgr. Josef Havlík v. r.